

Ν. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὅδος Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές : ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστό-
ρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. Τοῦμ.— Βσεβολὸδ Κρεστόβακη : ΕΚΤΟΣ
ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.— Σαβιὲ δὲ-Μορτεπέν :
Ἡ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις Παυ.
Παυᾶ.— Χ. Χριστιανοῦ Ἄνδερσεν : ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙ-
ΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ

EMMANOYHA GONZALES

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη ἐπλησίασαν περιέργως καὶ ἀφῆκαν κραυγὴν ἀπελπισίας ἀναγνωρίζαντες τὴν Κλοτίλδην.

— Πομπεράν, εἶπεν ὁ Βουρβόνος, νομίζω ὅτι τὸ καλλίτερον εἶναι νὰ ἐπωφεληθῶμεν τῆς λιποθυμίας τῆς, καὶ νὰ φύγωμεν ἀμέσως.

— Ἄλλ' εἶναι βέβαιον, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν ὅτι εἶναι λιπόθυμος;

— Ἀμφιβάλλεις δι' ὅλα, παρετήρησεν ὁ πρίγκηψ μετὰ κινήσεως ἀνυπομονησίας.

— Εἶμαι προφυλακτικός, κύριε δούξ... ὡς βλέπετε... γνωρίζω ὅμως ἀνθρώπους ἰσχυρίζομένους ὅτι δι' οὐδὲν ἀμφιβάλλω.

— Τέλος, εἶπεν ὁ στρατάρχης, ἄς λάβωμεν μίαν ἀπόφασιν.

Ὁ Πομπεράν ἔψαυσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ ἀγνὸν μέτωπον τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ εἶπε μεθ' ὕψους ἀποφασιστικότητος:

— Ὑπάρχουσι μυστικά, τὰ ὁποῖα μοιραίως φέρουσι δυστυχίαν εἰς ἐκείνους, οἵτινες μανθάνουσιν αὐτά.

Ὁ κύριος δούξ Βουρβόνος εἶχεν ὄντως εὐγενῆ καὶ γενναίαν ψυχὴν. Ἐμβριθῆς πολιτικός, σοβαρὸς καὶ τολμηρὸς, ἤθελε καλλίτερον κυβερνήσει ἐν βασιλείῳ ἢ Φραγκίσκον τὸν Α' καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατευμάτων θὰ κατέκτα μέρη τῆς αὐτοκρατορίας καὶ θὰ ἤρετο νίκας διὰ τὸν ἀγνώμονα Κάρολον Β'. Τὸ ὄνομά του μόνον συνήθροιζε τάγματα, ἅτινα ἐπλήρωνε διὰ στρατιωτικῆς προσφωνήσεως ἢ ἐκ τῆς λαφυραγωγῆσεως πόλεως τινος, ἂν δὲ μακρότερον ἤθελε ζῆσει, ἤθελε βεβαίως ἰδρῶσει δι' ἑαυτὸν βασιλείῳ εἰς τὰς ἰταλικὰς αὐτοῦ κατακτήσεις. Ἄλλ' ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ, καίτοι ἀντέστη εἰς τὰς κινδυνώδεις ἐπιθέσεις τῆς κυρίας τῆς Ἀγγυλέμης, δὲν εἶχε τὸ θάρρος κατὰ τῶν γυναικῶν.

Δὲν προσεπάθει ν' ἀποφεύγῃ τὰς γυναῖκας, ἀλλ' οὐδὲ τὸν ἔρωτά του ἐπέβαλλεν αὐταῖς. Ἡ γυνὴ ἦν ἱερὰ δι' αὐτόν. Τοῦτο ἦτο θρησκεία διὰ τὴν ὑπὸ τόσῳ μεγαλουργῶν σχεδίων κατεχομένην ψυχὴν αὐτοῦ, ὡς δὲ δὲν ἐδίστασε νὰ καταστρέψῃ ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς βασιλικῆς αὐτοῦ περιουσίας, ἀρνούμενος τὴν χεῖρα τῆς πανισχύρου βασιλομήτορος, οὕτως ἀπεχθάνετο τὸ ὄφειλν τὴν σωτηρίαν του εἰς τὴν ἀπώλειαν μιᾶς γυναικός. Ὁ δούξ Βουρβόνος ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε νὰ γείνη ὁ δῆμιος πλάσματος, εἰς ὃ ὤφειλεν ὡς ἰπότης καὶ ἀνὴρ τοῦ ξίφους νὰ παράσῃ προστασίαν; Διὰ τοῦτο οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠτένιζον μετ' ἐκφράσεως τρυφερότητος τὴν ἡρεμον μορφήν τῆς Κλοτίλδης· διεννοεῖτο ὅτι θὰ ἦτο ἀνεξίτηλος κηλὶς εἰς τὸ ὄνομά του ν' ἀ-

φήσῃ νὰ φονεύσῃ τὴν ἀγνωστον ἐκείνην.

— Πομπεράν, ὑπέλαβεν ὁ στρατάρχης, ἐπίστευα ὅτι με' ἡγάπας, καὶ μοι προτείνεις ἀνανδρίαν ἀναξίαν εὐγενοῦς.

— Ἐκλαμπρότατε, δὲν πρόκειται ἐνταῦθα περὶ τιμῆς καὶ ἰπποτισμοῦ, πρόκειται περὶ τῆς σωτηρίας σας, τῆς τύχης σας καὶ τῆς ἐπιτυχίας τῆς ἐπιχειρήσεώς σας. Εἶμαι πιστὸς ὑπηρετῆς σας καὶ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω νὰ διακινδυνεύσητε τὰ σοβαρὰ ταῦτα συμφέροντα ἐν στιγμῇ ἀδυναμίας καὶ οἴκτου. Ἡ ζωὴ μιᾶς κατασκόπου, μιᾶς ἀγνώστου κόρης, δὲν ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν κίνδυνον τῆς συλλήψεώς σας.

Ἄν συλληφθῆτε, οὐ μόνον πρέπει νὰ παραιτηθῆτε τοῦ νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὰς προσβολὰς καὶ τὰ ἀδικήματα, ἅτινα ἐκ τοῦ ματαιοδόξου αὐτοῦ Φραγκίσκου ὑπέστητε, ἀλλὰ καὶ δημοσίᾳ θὰ καταπέσετε ἐνώπιον τῶν αὐλικῶν, τῶν φίλων τοῦ βασιλέως καὶ τῶν ὠραίων ἐκείνων κυριῶν, αἵτινες εἶχον δι' ὑμᾶς τὰ ἡδύτερα μειδιάματα των. Ἄ! ὁ διὰ πελέκεως θάνατος εἶναι μὴδὲν δι' ἀρχηγὸν ὡς ὑμᾶς; ἀλλ' ὁ ἐξευτελισμὸς, κύριε Βουρβόνε, εἶναι φοβερός. Δὲν πρέπει ἡ κυρία Λουίζα τῆς Σαβοΐας νὰ θριαμβεύσῃ βλέπουσα τὴν χεῖρα τοῦ δημίου ψαύουσας τὸν πρίγκηπα, ὅστις ἠρνήθη τὸν μετ' αὐτῆς γάμον. Δὲν πρέπει ἡ κόμησσα δὲ Σατωβριὰν νὰ χειροκροτήσῃ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ἐκείνου, ὃν αὐτὴ, ἐν κρυπτῷ, προετίμησε τοῦ βασιλικῆς καὶ φοβεροῦ ἐραστοῦ Φραγκίσκου τοῦ Α'.

Ὁ στρατάρχης ἐφρικίασεν ἀκούων τοὺς λόγους τούτους τοῦ φίλου του.

— Ἴδου διατί, ἐξηκολούθησε μετὰ ζωηρότητος ὁ Πομπεράν, ἐγώ, ὅστις εἶμαι καλὸς καὶ ἐντιμὸς εὐγενῆς, ἀλλὰ καὶ πιστὸς ὑπηρετῆς σας, σύντροφος ἐν τῇ φυγῇ σας, συνένοχός σας, θὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ συγχωρήσητε καὶ νὰ εἰσθε οἰκτιρῶν. Διότι εὐθύνομαι διὰ τὴν σωτηρίαν σας, κύριε δούξ, ἢ δὲ τιμὴ μου μοὶ ὑπαγορεύει νὰ σωθῆτε. Δὲν πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ περὶ τῆς τοῦ κυρίου μου· διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἦμαι ἐπιεικής. Ἄν ἀφήσω αὐτὴν τὴν νεάνιδα νὰ σᾶς προδώσῃ, ἐγὼ θὰ ἦμαι ὁ προδότης.

Ὁ κύριος Βουρβόνος ἐφαίνετο ἔμφροντις καὶ τεταραγμένος διὰ τὴν ἐπιμονὴν ταύτην, ἣτις τῷ ἀπεδείκνυε τὴν τυφλὴν ἀφωσίωσιν τοῦ Πομπεράν. Ἐν τούτοις εἶπεν αὐτῷ χαμηλοφώνως:

— Ἄν ἡ κόρη αὕτη ὀρκισθῇ ὅτι θὰ σιωπήσῃ;

— Μόνον οἱ νεκροὶ δὲν ὀμιλοῦσιν, ἀγαπητὴ κύριε, ὑπέλαβεν ὁ Πομπεράν. Ἄλλως τε, σκεφθῆτε. Δὲν εἰσθε ἀποφασισμένος ν' ἀποθάνετε μᾶλλον ἢ νὰ περιφέρεσθε ὡς περίεργον τέρας ἀπὸ ἐπαρχίας εἰς ἐπαρχίαν, ἀπὸ πόλεως, εἰς πόλιν δέσμιος μέχρι τῆς εἰρῆς, ἣν σᾶς ἐπιφυλάσσει ὁ καλὸς ἡμῶν βασιλεὺς;

— Ναί, βεβαίως, καὶ ἐνόσω ἡ χεῖρ μου δύναται νὰ κρατήσῃ τὸ ξίφος, θὰ ἦμαι κύριος τῆς ζωῆς μου καὶ τῆς τιμῆς μου, ἀνέκραξεν ὁ στρατάρχης.

— Καὶ ὅμως δὲν εἶναι αὕτη, κύριε

δούξ, ἢ ἐπαπειλοῦσα ὑμᾶς μεγαλειτέρα ἐξουδένωσις.

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ πρίγκηψ ἐκπληκτος.

— Ἐννοῶ ὅτι ὁ βασιλεὺς δυνατὸν νὰ ἔχῃ τὴν εὐχαρίστησιν καὶ τὴν δόξαν νὰ σᾶς συγχωρήσῃ, ἐκλαμπρότατε, ἀπῆντησε πικρῶς ὁ Πομπεράν. Ὁ βασιλεὺς Φραγκίσκος εἶναι ματαιοδόξος· ὅταν βλέπῃ τὸν ἐχθρόν του νικηθέντα, θέλει νὰ παίξῃ πρόσωπον μεγαλόφρονος. Ὑπῆρξε πολὺ ἀχάριστος πρὸς τὸν ἀντιζήλον αὐτοῦ Κάρολον Βουρβόνον, ἀλλὰ θὰ εἶναι ἐπιεικῆς διὰ τὸν φυγάδα καὶ ἀτιμασθέντα στρατάρχην. Ὁ ἀρκεσθῆ ἴσως νὰ δημεύσῃ τὰς γαίας σας καὶ τὰ ὑπάρχοντά σας καὶ νὰ διανεῖμῃ αὐτὰ εἰς τοὺς εὐνοουμένους του· θὰ δώσῃ ὑμῖν ν' ἀσπασθῆτε τὴν χεῖρά του καὶ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ ζῆσετε ὑποτελῆς αὐτῷ καὶ ἀφανῆς. Ἄν τοῦτο σᾶς ἀρέσκῃ, ἐκλαμπρότατε, θὰ φεισθῶ τῆς ζωῆς αὐτῆς τῆς νεάνιδος.

Ὁ Κάρολος Βουρβόνος συνωφρυνώθη, ἢ δὲ φυσιογνωμία του κατέστη αὐστηρά. Ὁ Πομπεράν ἠγγίσε τὴν αἰμάσσουσαν πληγὴν του.

— Νὰ με' συγχωρήσῃ! ἐκεῖνος νὰ με' συγχωρήσῃ! ἐπανάλαβε τεταραγμένος. Ὡ! ὄχι, Φραγκίσκε, δὲν θὰ σοὶ παράσχῃ αὐτὴν τὴν χαρὰν, ἐνδοξε αὐθέντα μου. Οὐδέποτε θὰ ὑποστῶ τὴν ἐπιείκειαν. Δύνασαι νὰ ἴδῃς τὸ πτώμά μου εἰς τοὺς πόδας σου, ἀλλὰ δὲν θὰ περιφέρῃς τὸν Βουρβόνον δέσμιον μεταξὺ τῶν κυριῶν τῆς αὐλῆς σου. Δέσμιος! σὺ ἴσως θὰ ἤσκι ἡμέραν τινά, ὑπερόπτα βασιλεῦ! Ὁ μάθῃς τότε πόσα δάκρυα δύνανται νὰ χύσωσιν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξευτελισθέντος πρίγκηπος.

Καὶ διασχίζων τὴν αἵθουσαν μεγάλῳ βήμασι καὶ πλήρῳ ὀργῆς, μὴ ἐνθυμούμενος πλέον τὴν Κλοτίλδην καὶ τοὺς νεάνους, προσέθηκεν:

— Ὁθὰ σὲ διδάξω, Φραγκίσκε, τί ἤξιζεν ἡ φιλία καὶ τὸ ξίφος τοῦ Βουρβόνου. Ἡθέλησες νὰ με' μεταχειρισθῆς ὡς τοὺς εὐνοουμένους ἐκείνους, τοὺς ὁποίους ἀνυψοῖς καὶ καταβιβάζεις κατὰ βούλησιν, ὡς τὰς ἐρωμένας σου, τὰς ὁποίας μεταβάλλεις εἰς εἰδῶλα καὶ ἐγκαταλίπεις κατόπιν. Ὁ Βουρβόνος δὲν ἔχει ἀνάγκην εἰμὴ τοῦ ξίφους του διὰ νὰ ἦναι ἴσος σου. Ἄν δὲ χθὲς ἠρνήθη νὰ νυμφευθῇ τὴν μητέρα σου, τὴν μνησίκαιον καὶ ἀπληστον ἐκείνην γυναῖκα, δύναται σήμερον, προγεγραμμένους καὶ φυγὰς, νὰ νυμφευθῇ τὴν χήραν τοῦ βασιλέως τῆς Πορτογαλλίας, τὴν ἀδελφὴν τοῦ αυτοκράτορος Καρόλου Β'. Ναί, θέλω νὰ ζήσω καὶ ἔχεις δίκαιον, Πομπεράν. Πράξον ὡς θέλεις, πιστέ μου θεράπων.

Οὕτω, προέφερε τὴν καταδικὴν τῆς Κλοτίλδης.

— Εὐχαριστῶ, ἐκλαμπρότατε, εἶπεν ὁ Πομπεράν· ἐννοῶ τὸν δισταγμόν σας, διότι καὶ ἐγὼ θλίβομαι ἀναγκαζόμενος νὰ προῶ εἰς τὰ ἔσχατα ταῦτα μέτρα. Δὲν θὰ ἐφόνευα μίαν γυναῖκα διὰ νὰ σωθῶ ἐγώ· ἀλλὰ προκειμένου νὰ σωθῆτε ὑμεῖς

διαφέρει τὸ πρᾶγμα, διότι ὑμεῖς ὀφείλετε νὰ ζήσετε χάριν τῶσων ἐντίμων καὶ εὐγενῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ὑπὲρ ὑμῶν ἐθυσίασαν καὶ οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν συνελήφθησαν ἤδη καὶ πλέον τοῦ ἐνὸς θὰ πληρώσωσι διὰ τῆς κεφαλῆς των, διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς περιουσίας των, ἢ δι' ἰσοβίου φυλακίσεως τὴν τιμὴν ὅτι δὲν σᾶς προέδωκαν. Χάριν αὐτῶν πρέπει νὰ ἦμαι ἄκαμπτος.

Καὶ ἐπλησίασε πρὸς τὴν Κλοτίλδην.

— Ἐ! ὑπέλαβεν ὁ κύριος Βουρβόνος μετὰ κινήσεως ἀποτροπῆς, μήπως θέλεις νὰ ἐκτελέσης χρέη δημίου; Ἐὰν τολμήσης νὰ ὑψώσης τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κόρης ταύτης, τῆς ὁποίας τὸ ἀγνὸν πρόσωπον δύναται ν' ἀφοπλίση δαίμονα;

— Δὲν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο. κύριε δούξ, εἶπεν ὁ Πομπεράν. Εἰς τὴν αἴθουσαν ταύτην ἔβη εἰμεθα σχεδὸν φυλακισμένοι, ἔχετε ἔτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνωτάτης καὶ κατωτάτης δικαιοσύνης.

Ὅσον διὰ τὴν ἐκτέλεσιν, προσέθηκε δεικνύων τὸν Μουσερόν καὶ τὴν Σεβρέτην, ἔχετε δύο πιστοὺς ὑπηρέτας ἐπιδηξίους καὶ ἀφροσιωμένους. Οἱ ἀρχαῖοι ταχυδρόμοι τῶν ἐρώτων σας, δὲν ὑπῆρξαν ἤδη ἐκτελεσταὶ τῶν μυστικῶν ἀποφάσεών σας;

Οἱ νάνοι, ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, ἤσθάνθησαν ῥῆγος παγετῶδες διατρέχον τὸ σῶμά των.

Προεχώρησαν τρέμοντες ἡ φυσιογνωμία των ἐξεδήλου τὴν φρίκην προησθάνοντο τὸ εἰδεχθῆς ἔργον, ὅπερ τοῖς ἐπεφυλάσσετε καὶ δὲν εἶχον τὸ θάρρος ν' ἀρνηθῶσιν. Ἄλλ' ἠγάπων τὴν Κλοτίλδην καὶ ἐνόμιζον αὐτὴν ἀνίκανον νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τοῦ στρατάρχου. Ἠσθάνοντο ὁμοῦς ἑαυτοὺς λίαν ὑποδεστέρους, ὅπως τολμήσωσι νὰ ἐγγυηθῶσι διὰ μίαν ξένην. Ἄν ἐδίσταζον θὰ ἐγένων ἐκ νέου τὰς ἀμφιβολίας τοῦ Πομπεράν περὶ τῆς πίστεως αὐτῶν. Οὐδέτερος λοιπὸν αὐτῶν ἐτόλμα νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Μὲ ἠκούσατε, δὲν ἔχει οὕτως; ἠρώτησεν ὁ Πομπεράν.

Οἱ νάνοι ἔνευσαν καταφατικῶς.

— Εἰς τὸ ἔργον λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ὁ εὐγενής.

Λαμβάνων εἶτα ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν στρατάρχην ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ πλησίον παραθύρου, οὗτινος ἔκλεισε τὸ παραπέτασμα.

Μεΐναντες μόνοι οἱ νάνοι ἀπέμαζαν τοὺς ὕγρους αὐτῶν ὀφθαλμούς καὶ ἔσφιγγαν ἀλλήλοις τὰς χεῖρας, ὡς εἰ ἤθελον ἀμοιβαίως νὰ ἐνθαρρυνθῶσιν. Αἱ ἀλλόκοτοι αὐτῶν σκιαὶ ἐκινουῦντο ἐπὶ τῶν τοίχων τῆς αἰθούσης, ὑπὸ τὸ ὑποτρέμον φῶς τοῦ λαμπτήρος. Ἡ σιγὴ ἦν βαθεῖα. Ἡκούον τὴν ἀγωνιάδην αὐτῶν ἀναπνοῆν καὶ ἔστρεφον ἐνστικτικῶς τὴν κεφαλὴν νομίζοντες ὅτι φάντασμα τι εὐρίσκειτο ὀπισθεν αὐτῶν. Ἠτένισαν ἀλλήλους καὶ ἐφοβήθησαν ἀπὸ τοῦ μετώπου των ἔρρεε ψυχρὸς ἰδρῶς, ὃ δὲ τρόμος αὐτῶν ἦν ὑπέρμετρος.

Ἡ Σεβρέτη οὐδαμῶς ἠνόει πῶς ἡ νεαρὰ ἐκείνη κόρη ἔμενε τόσφ ἡμέρα λιπόθυμος, ἐνῶ ὁ θάνατος ἦν τόσφ πλησίον

αὐτῆς, ὃ δὲ Μουσερόν ἐξεπλήσσετο πῶς δὲν ἤνοιγον τὴν θύραν τῆς αἰθούσης διὰ νὰ ἐμποδίσωσι τὴν τέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος. Τὸ λογικὸν αὐτῶν ἐκλονίζετο. Ἐν τούτοις τὸ ἐνστικτικὸν τῆς ὑποταγῆς ὑπερέχεν εἰς αὐτούς· διὸ λύσαντες βραδέως τὰς μακρὰς μεταξίνας ζώνας των συνέστρεψαν αὐτὰς εἰς σχοινίον.

Προεχώρησαν εἶτα ἀκροποδητεὶ πλησίον τοῦ θύματος αὐτῶν. Μετὰ θαυμαστῆς τότε δεξιότητος περιέβαλον αὐτὴν διὰ τοῦ μεταξίνου σχοινίου, ὡς ἡ ἀράχνη περιβάλλει τὴν μυῖαν, ἵνα ἀπομυζήσῃ τὸ αἷμα αὐτῆς ἀκόπως ἀνευ ἀγῶνων.

Τούτου γενομένου, οἱ νάνοι, ὡς εἰ κατελήφθησαν ὑπὸ αἰφνιδίας σκοτοδίνης, ὄρμησαν παρὰ τὴν Κλοτίλδην καὶ ἔφερον τὰς χεῖρας αὐτῶν περὶ τὸν τράχηλόν της.

Κατ' ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν στιγμήν ἡ ἀτυχὴς νέα ἀνέκυπτεν ἐκ τοῦ ληθάργου καὶ ἤνοιγε τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἐντρομος εἶδε παρ' αὐτῆ τὰ δύο ἐκεῖνα δύσμορφα ὄντα, ἅτινα τῇ ἐφάνησαν δυσειδῆ, ὡς τὰ λίθινα τέρατα, τὰ ὅποια οἱ γλύπται τοῦ μεσαιῶνος ἐλάξουν εἰς τὰς πύλας τῶν καθεδρικῶν ναῶν, πλησίον τῶν ἀγίων, τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐπισκόπων.

Ἠθέλησε νὰ φέρῃ πρὸς τὰ πρόσω τὰς χεῖρας, ἵνα ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου της τὰς διαβολικὰς ἐκεῖνας κεφαλάς, αἵτινες τῇ ἔκαιον τὸ μέτωπον διὰ τῆς φλεγούσης αὐτῶν ἀναπνοῆς, ἀλλ' ἀγνωστος δύναμις παρέλυε τοὺς βραχίονας αὐτῆς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κινήσῃ αὐτὰς.

Ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω, ἀλλὰ τὸ βλέμμα της δὲν ἠδύνατο ν' ἀπομακρυνθῇ τῶν πυρίνων ἐκείνων ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀτενῶς ἠτένιζον αὐτὴν, ἀπαστράπτοντες ὡς δαυλοὶ ἐν τῇ σκιά, καὶ τὴν εἴλκυον μεθ' ὅσης δυνάμεως ἐλκύει ὁ ὄφις τὸ πτηνόν.

Ἐν τούτοις μετ' ὀλίγον ἡ Κλοτίλδην ἀνεγνώρισε τὸν Μουσερόν καὶ τὴν Σεβρέτην· ἐξέλιπε τότε ὁ τρόμος αὐτῆς καὶ ἐμειδίασεν.

Ὁ Μουσερόν καὶ ἡ Σεβρέτη δὲν ἦσαν οἱ μόνοι αὐτῆς φίλοι; Τί εἶχε λοιπὸν ἐξ αὐτῶν νὰ φοβηθῇ ἡ ταλαίπωρος ὀρφανή;

— Θεέ μου! ἐψιθύρισε ματαίως προσπαθοῦσα νὰ συνδέσῃ τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ παρόν, διατί εἶμαι ἐδῶ, τί συνέβη; Εἶμαι πολὺ σκοτισμένη! . . . τὰ μέλη μου εἶναι παραλυμένα . . . Βοήθησόν με λοιπὸν νὰ ἐγερθῶ, καλὴ Σεβρέτη . . . Ἄλλὰ, σᾶς εὐχαριστῶ ὅτι δὲν με ἐγκατελείψατε . . . καὶ ἐμείνατε πλησίον μου! . . .

Οἱ νάνοι συνεκινήθησαν ἀκούσαντες τοὺς λόγους τούτους, οὓς προέφερον ἡ Κλοτίλδην μετὰ συμπαθοῦς ἐκφράσεως εὐγνωμοσύνης.

Τὸ στόμα τῆς Σεβρέτης συνεστᾶλη νευρικῶς, οἱ ὀδόντες αὐτῆς συνεκρούσθησαν καὶ δύο δάκρυα ἔρρευσαν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Κλαίεις; ὑπέλαβεν ἡ Κλοτίλδην παρατηροῦσα μετὰ τρόμου τὴν νάνον ποῖος νέος κίνδυνος μᾶς ἀπειλεῖ, φίλοι μου; Δὲν ἀποκρίνεσθε! Δὲν τολμάτε νὰ μοὶ ἀπαντήσετε! Ἄλλ' εἰσθε πολὺ τεταραγμένοι!

Ὡ! σᾶς ἰκετεύω, εἶπατέ μοι τί συνέβη.

— Κλοτίλδην! εἶπεν ὁ νάνος διὰ πνιγομένης φωνῆς, μὴ ἐρωτᾶς! μὴ μᾶς ἀτενίζεις! καταράσθητι ἡμᾶς, ἀλλὰ μὴ μᾶς ὀμιλεῖς μετὰ τὴν γλυκεῖαν φωνὴν σου! μὴ μᾶς ὀνομάζεις φίλους σου, ἀφοῦ εἰμεθα . . .

Δὲν ἠδυνήθη νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν καὶ προσέθηκε χαμηλοφώνως μεθ' ὕφους ἀπέπιδος ὑπηρέτου μὴ ἐκπληροῦντος τὸ καθήκον του:

— Αἰσθάνομαι ὅτι ἂν μὲ ἀτενίζῃ με τοὺς καλοὺς καὶ μελαγχολικοὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς, δὲν θὰ ἔχω τὸ θάρρος νὰ ὑπακούσω! . . . Καὶ τίγους θὰ τὴν ὑσπλαγχνίζετο.

Ἄλλ' ἐνῶ ὁ Μουσερόν ὀμιλεῖ οὕτω καθ' ἑαυτὸν, ἡ Σεβρέτη περιέβαλε τὸν τράχηλον τῆς Κλοτίλδης μετὰ τοσαύτης ταχύτητος, ὥστε ἡ νεαρὰ κόρη ἐξαίφνης περισφιγγθεῖσα ἐξέβαλε σπαρακτικὴν κραυγὴν.

Τὴν κραυγὴν ταύτην ἀκούσας ὁ Πομπεράν ἐφρικίασεν. Ὁ δὲ στρατάρχης ἀτενίσας αὐστηρῶς αὐτόν, ἠνέφξε τὸ παραπέτασμα, ὄρμησε πρὸς τοὺς νάνους καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἤρπασεν αὐτοὺς διὰ τῶν ρωμαλέων χειρῶν του καὶ τοὺς ἐκύλισεν ἐν τῷ μέσφ τῆς αἰθούσης.

(Ἐπεται συνέχεια)

TONY.

ΒΕΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

Ἡ Λιουδμήλα Κόροβοφ ἐφρόντισε, χάριν τοῦ σκοποῦ της, νὰ προετοιμάσῃ τὰ πάντα ἀρχῆθεν διὰ τοῦ μᾶλλον ἐπιμελημένου τρόπου.

Ὁ κύριος Βαντρικ καθήσας παρὰ τὴν κυρίαν Κόροβοφ μετὰ μεγάλης ὀρέξεως ἐτίμησε τὸν οἶνον καὶ τὸν δεῖπνόν της.

— Τώρα θὰ συνομιλήσωμεν εἰλικρινῶς καὶ σοβαρῶς! ἐπρότεινε αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα, ἀφοῦ ὁ κύριος Βαντρικ εἶχε κενώσει ἤδη δύο ποτήρια πλήρη καμπανίτου· αὐτὴ δὲ ἐπλήρωσε καὶ τρίτον καὶ ἔτεινε ὑπὸ τὴν πλατεῖαν καὶ διαφανῆ χειρίδα αὐτῆς τὴν γυμνὴν καὶ ὠραίαν χεῖρά της ὅπως συγκρούσῃ τὸ ποτήριον μετ' αὐτοῦ. Εἶχατε δίκαιον, ὅταν ὑπωπτεύθητε ἐν ἐμοὶ ἰδιαιτέρον σκοπόν, ἐξηκολούθησεν αὐτῇ. Ὁμολογῶ ὅτι ἔχω κάποιον σκοπόν . . . Τί νὰ γείνη! Προσπαθήσατε νὰ συγχωρήσετε τὴν ἀκούσιον ταύτην γυναικείαν πονηρίαν. . . Ἦτο ἀνάγκη νὰ σᾶς ὀμιλήσω, καὶ πῶς ἄλλως ἠδύναμην νὰ πράξω;

Ὁ κύριος Βαντρικ προσεπάθησε νὰ λάβῃ σοβαρὸν ὕφος καὶ μάλιστα κατέστη σύνοφρος, ἵνα ἐκδηλώσῃ κάποιαν δυσαρέσκειαν. Ἄλλ' ἡ Λιουδμήλα οὐδόλως ἐταράχθη ἐκ τοῦ σκυθρωποῦ ὕφους του.

— Ἐγώ, καίτοι εἶμαι χωρισμένη τοῦ

συζύγου μου, έζηκολούθησεν αύτη, άλλ' όμως... φέρω πάντοτε τὸ ὄνομά του, καὶ σὰς βεβαιῶ, ἀπὸ ψυχῆς λυποῦμαι αὐτὸν τὸν ἀνθρώπον. Εἰπέτε μου, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τὸν σώσωμεν;

— Ἀδύνατον! σοβαρῶς ἐδήλωσεν ὁ κύριος Βαντρίκ, ἡ ἐνοχλὴ εἶνε προφανής, ἐκτὸς δὲ τούτου, εἰς ἐπίμετρον, τὸ ἀνομολογεῖ καὶ ὁ ἴδιος.

— Ἀλλὰ, γνωρίζετε καὶ σεῖς, ὅτι πᾶν ὅ,τι διέπραξεν αὐτὸς εἶνε μία μεγάλη μωρία!

— Εἶμαι σύμφωνος μαζύ σας! μετὰ συγκεκριτημένου μειδιάματος ἔκλινεν ἐλαφρῶς τὴν κεφαλὴν ὁ Βαντρίκ· μ' ὄλην ὅμως τὴν προφανῆ μωρίαν, δὲν ὑπάρχει καμμία θεραπεία.

— Καὶ ποία ἔσεται ἡ τιμωρία του;

— Δαυδακαετῆ δεσμὰ εἰς τὸ κάτεργον.

— Θεέ μου! Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φρικῶδες!... Ἐπειτα ἡ θέσις μου... νὰ φέρω τὸ ὄνομα συζύγου καταδικασθέντος εἰς τὸ κάτεργον...

— Εἰς τοιαύτας περιστάσεις ὁ γάμος διαλύεται· ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλετε.

— Ναί· ἀλλὰ τοῦτο εἶνε φρικῶδες λυπηρόν, μετὰ προσπεποιημένης θλίψεως ὑπέλαβεν ἡ Λιουδμήλα.

— Συμβουλευθῆτε κανένα δικηγόρον, ἐπρότεινεν ὁ Βαντρίκ· ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, οὐδὲν δυναμέθα νὰ πράξωμεν ὑπὲρ αὐτοῦ· ἡμεῖς ἔχομεν μόνον τὴν ἀνάκρισιν, ἡ ὁποία καὶ ταχέως περατοῦται, ἀκολουθῶς θὰ παραδώσωμεν αὐτὸν εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης· ἐν τούτοις, ὁ δικηγόρος δύναται ἀκόμη νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Εἰς τί δηλαδὴ κυρίως; ἔτεινε τὴν ἀκοὴν ἡ Λιουδμήλα, ἥς ἡ καρδιά ἀνεσείρτησεν αἰφνης εἰς τὴν ιδέαν, ὅτι ὁ Κόροβοφ θὰ σωθῆ, αὐτὴ δὲ θ' ἀπομείνῃ νόμιμος σύζυγός του.

— Ὁ δικηγόρος εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του ἄς συνηγορήσῃ κυρίως ἐπὶ τοῦ μωροῦ τῆς ὑποθέσεως ταύτης, ἔσαφῆνισεν ὁ Βαντρίκ, ἄς ὑποδείξῃ εἰς τὸ δικαστήριον τὴν μηδαμινότητα, τὴν ἀθλιότητα τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τὸ παράλογον παρομοίου κινήματος εἰς τοιαύτην ἐποχὴν. Τοῦτο δυνατὸν νὰ συντελέσῃ.

— Καὶ τότε δὲν ἔχει κάτεργον;

— Δὲν δύναμαι νὰ εἴπω... Τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ δικαστήριον. Ἀλλ' εἰς πᾶσαν περίπτωσιν, τὸ μέσον τοῦτο δύναται νὰ βελτιώσῃ τὴν κατάστασίν του. Τὰ δώδεκα ἔτη, δυνατὸν νὰ γείνουν ἕξ, ἴσως καὶ τρία, ἐνδεχόμενον δὲ καὶ νὰ τὸν στείλουν ἀπλῶς πουθενὰ εἰς ἔξορίαν.

— Ὡστε, δὲν δύναται νὰ ἀποφύγῃ τὴν τιμωρίαν;

— Ἀδύνατον!

Ἡ Λιουδμήλα κατέστη σκυθρωπὴ ὡσεὶ ἐσκέπτετο.

— Ἐυρετε τί με πειράζει περισσότερον, εἶπεν αὐτὴ μετὰ τινὰ σιγῆν, ἡ ἀνοησία, αὐτὴ ἡ φοβερὰ ἀνοησία τῆς ὑποθέσεως ταύτης!... Δι' ἐμὲ θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ ἤμην σύζυγος ἐνὸς ἀλιτηρίου, ἐνὸς κακούργου, ἀλλὰ ἐξύπνου ἀνθρώπου, νὰ φέρω ὅμως ὄνομα τοιοῦτου ἀθλίου, οὐ-

τιδανοῦ καὶ μωροῦ, εἶνε ἀνυπόφορον, φρικῶδες! Μὰ τὸν Θεόν, θὰ ἤμην ἡσυχωτέρα, ἂν ὁ Κόροβοφ, ἔστω καὶ ἀπέναντι τῆς κοινῆς γνώμης, ἀπεδεικνύετο ὄχι τόσον μηδαμινός!

— Ναί, ἀλλὰ τοῦτο θὰ αὐξήσῃ τὴν τιμωρίαν του.

— Ἐ, Θεέ μου! Μήπως δὲν εἶνε τὸ ἴδιον! εἶπεν αὐτὴ μετὰ πικρίας. Αὐτὸς εἶνε τόσον φιλάσθενος, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν θὰ δυνηθῆ νὰ ἀνθέξῃ καὶ ἕξ μόνον μῆνας εἰς τὸ κάτεργον. Διὰ τοῦτο κατ' οὐσίαν εἶνε τὸ αὐτό, τέσσαρα ἢ δώδεκα ἔτη. Ἐγὼ φρονῶ ὅτι θὰ ἦνε καλλίτερον νὰ δοθῆ εἰς τὴν ὑπόθεσιν χαρακτηρ σπουδαῖος, ὅσον τοῦτο εἶνε δυνατὸν.

Ὁ Βαντρίκ ἀνέσπασε τοὺς ὤμους.

— Ἐδῶ, βέβαια ἐκτίθεται εἰς τὸ ὄνομά μου.

— Ἀναμφιβόλως, ἂν ὁ σύζυγός σας ἐμείνῃ εἰς τὴν τελευταίαν κατάθεσίντου, ἐπεβεβαίωσεν ὁ ἀνακριτῆς.

— Ἄ, αὐτὸ εἶνε φρικῶδες! συνεκινήθη αὐτὴ ἀνυψώσασα τοὺς ὤμους. Αὐτὴ ἡ ἔκθεσις, αὐτὸ τὸ σκάνδαλον... Τί δυστύχημα τῷ ὄντι, νὰ ἔχη κανεὶς σύζυγον ἡλίθιον καὶ οὐτιδανὸν ἄνδρα! Νὰ γράφῃ τοιαύτας φλογεράς προκηρύξεις καὶ συγχρόνως νὰ καταδιώκῃ καὶ νὰ προσβάλλῃ τὴν γυναῖκα διὰ παραλόγου ζηλοτυπίας, νὰ ὑπαγορεύῃ μὲ λόγους ἐλευθερίαν αἰσθήματος καὶ νὰ στερῆ τὴν ἐλαχίστην ἐλευθερίαν εἰς τὴν σύζυγόν του... Ἐνεκα τούτου ἔχασα πρὸς αὐτὸν πᾶσαν ὑπόληψιν.

— Καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε τὴν ἐλευθερίαν τῶν αἰσθημάτων; μετ' ἀναιδούς εὐτραπελίας ἠρώτησεν ὁ Βαντρίκ, ἐφ' οὗ ἐπέδρασεν ἡδὴ ἡ ἐνέργεια τοῦ καμπάνιου, ἔτι δὲ μάλλον ἡ προσέγγισις τῆς θελακτικῆς γυναικός.

— Τοῦτο νομίζω τὸ ἀποδεικνύει ὁ βίος μου, ὅτι ἐχωρίσθην τοῦ Κόροβοφ, σεμνοπρεπῶς ἀπῆντησεν αὐτὴ.

— Περίφημα! Κ' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι τῆς γνώμης σας!... Καὶ λοιπόν, ἄς συγκρούσωμεν τὰ ποτήριά μας ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ αἰσθήματος, καὶ δόσετέ μου τὴν χεῖρά σας! ἐπρότεινεν ὁ Βαντρίκ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὸν Κόροβοφ, θὰ προσπαθῆσω νὰ τὸν πείσω νὰ παραιτηθῆ τῆς τελευταίας καταθέσεώς του καὶ νὰ μὴ σας ἀναμίξῃ εἰς τὸ δικαστήριον, φειδόμενος τοῦ ὀνόματος τῆς συζύγου του. Δι' αὐτὸ μείνατε ἡσυχῆς, θὰ πράξω πᾶν ὅ,τι εἶνε δυνατὸν καὶ ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχω!

Ἡ κυρία Κόροβοφ ἔθλιψε μετ' αἰσθήματος τὴν χεῖρά του.

Ἄλλως τε, αὐτὴ δὲν ἐφρόντιζε περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της. Ἀπασα αὐτὴ ἡ σοβαρὰ συνδιάλεξις ἐγένετο ἐπίτηδες ὅπως δικαιολογηθῆ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κυρίου Βαντρίκ ἡ εἰς τὸν χορὸν τῶν μεταμφιεσμένων ραδιουργίας της. Κατ' οὐσίαν ὅμως ὁ σκοπὸς τῆς ραδιουργίας ταύτης ἦτο ὅπως διάφορος. Περὶ τῆς τύχης τοῦ συζύγου της ἐνδιεφέρετο ἡ Λιουδμήλα μόνον, ὅπως πεισθῆ ἂν ἡ τιμωρία αὐτοῦ ἔσεται ἱκανὴ ὅπως διαλύσῃ τὸν γάμον καὶ ἂν ταχέως γενήσεται κυρία Βελτί-

σσεφ. Ἐλπίζουσα εἰς νέον συνοικέσιον, αὐτὴ, βεβαίως δὲν ἐπεθύμει νὰ ἐκτεθῆ εἰς τὸ δικαστήριον δημοσίᾳ, ὅπερ, ἡ δύνατο συνεπῶς νὰ τὴν βλάψῃ εἰς τὴν κοινωνίαν. Διὰ τοῦτο τοσοῦτῳ θερμῶς ἔτεινε τῷ Βαντρίκ τὴν χεῖρα, ἐπὶ τῇ τελευταίᾳ ὑποσχέσει του. Ὁ δὲ ἀληθής, ἀλλὰ ἀπόρρητος σκοπὸς τῆς ραδιουργίας, ἀπῆται, πρὸς ἐπιτυχίαν, πᾶν ἄλλο, ἢ σοβαρὰν συνδιάλεξιν, πολλοῦ γε καὶ δῆ. Διὰ τοῦτο, ἕμα ὡς ὁ κύριος Βαντρίκ προέτεινε νὰ πῶσιν ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας τοῦ αἰσθήματος, αὐτὴ ἔσπευσε νὰ ἀνταποκριθῆ συμπαθῶς εἰς τὴν πρόποσίν του καὶ ὑπεκρίθη ὅτι κατεπραῦνθη καὶ ἐπαρηγορήθη ἐκ τῆς τελευταίας ὑποσχέσεώς του, χωρὶς νὰ ἐπανέλθῃ πλέον εἰς σοβαρὰ καὶ ἀνιαρὰ θέματα.

Ἴνα ὑπερμαχήσῃ τῶν ραγδαίων τάσεων τοῦ Βαντρίκ, δὲν ἦτο δι' αὐτὴν δυσχερές, ἤρκει δὲ μόνον ἡ ἐλαχίστη ἐκ μέρους αὐτῆς παρῶρησις, ὅπως οὗτος ἀσυγκρατήτως χωρήσῃ εἰς περαιτέρω ἄθλα. Τοῦναντίον, ἡ Λιουδμήλα εἰς ἄκρον ἀπεστρέφετο τοῦτο, ὡς ἐκ τῆς παγετώδους φύσεώς της, ἀλλὰ... πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ σκοποῦ, σταθερῶς ἀπεράσισε νὰ προσφέρῃ οἰασθήποτε θυσίας, ὅσον βαρεῖται καὶ ἀπεχθεῖς καὶ ἂν ἦσαν...

Ἡ ἕξκαλος κατάστασις, ἐντὸς τῶν ἐπαγωγῶν, ἀλλ' οὐχὶ καὶ κυνικῶν ὀρίων, εἰς τὴν ἐπίσταται νὰ φέρῃ τινὰ γυνὴ εὐφυῆς, ἐπιδεξία καὶ ὠραία, ἔρρεε μετὰ τῆς Λιουδμήλας καὶ Βαντρίκ δαψιλῶς, ὡς χεῖμαρρος, οὕτως, ὥστε μετὰ ἡμίσειαν ὠραν, ὅτε μετέβησαν ἐκ τοῦ ἐστιατορίου εἰς τὸ μυστηριωδῶς φωτιζόμενον πολυτελὲς καλλυτήριον, ὁ κύριος Βαντρίκ ἤρατο παρφορῶς, ἦτο καταμαγευμένος, καὶ πρόθυμος νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, χάριν τῆς εὐνοίας τῆς μεταμφιεσμένης θεᾶς. Καὶ τοσοῦτον ἐπιδεξίως καὶ φιλαρέσκως, μετὰ τοσαύτης δεινότητος καὶ ἀκριβοῦς ὑπολογισμοῦ ἐξηρέθιζε τὴν εὐαισθησίαν του, ἐκάστοτε ὅμως συνεκράτει αὐτὴν ἐντὸς τοῦ πρέποντος ὀρίου, εἰς ἐκάστην ἀχαλίνωτον ὀρμὴν, εἰς τὴν ἐλαχίστην, ὅπως ἀσεμνον ἡδὴ ἐμφάνισιν της. Καὶ τοῦτο ἐπὶ μάλλον ἐξηρέθιζε τὸν ταλαίπωρον Βαντρίκ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους, ἡ εἰμαρμένη, ἢ ἡ Λιουδμήλα, νύνησεν αὐτὸν ἠτοιμάζετο ἡδὴ νὰ ἐορτάσῃ τὴν νίκην του, ὅτε αἰφνης εἰς τὴν εἴσοδον ἀντήχησεν ἀποτόμως ὁ κῶδων, ὃν ἔκρουσε χεῖρ ἰσχυρὰ καὶ ἀνυπόμονος,

Τὸ ἀπροσδόκητον τοῦτο περιστατικὸν ἔφερν ἀμφοτέρους εἰς σύγχυσιν. Ἐν τούτοις ἡ Λιουδμήλα αὐθωρεῖ ἐδέσποσεν αὐτῆς, συνῆλθε καὶ ἀπεράσισε νὰ ἀντιμετωπίσῃ πᾶν προσδοκώμενον. Ἀλλ' ὁ Βαντρίκ, ὁ ταλαίπωρος Βαντρίκ, εὐρέθη ἐν ἀμηχανίᾳ καὶ οὐκ ὀλίγον ἐφοβήθη. Ὡς σωτηρίαν του ἡδὴ ἀνεζήτηε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πῖλόν του, προσπαθῶν νὰ ἐνθυμηθῆ ποῦ ἀφῆκε τὰς ἐμβάδας του, καὶ ἐσκέπτετο πῶς εὐκολώτερον νὰ ὑπεκφυγῇ, ἢ ποῦ νὰ κρυβῆ ἀσφαλέστερον, ἐν περιπτώσει σκανδαλώδους καὶ ἀποτελεσματικῆς ἐπιθέσεως. Καὶ τῷ ἐπήλθεν ἡ φρικῶδης σκέψις, ὅτι ἴσως τώρα τὸν ἀνακαλύψουν καὶ δείρουν αὐτὸν!... Καὶ ὅλα

αυτά, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν οὗτος τοσοῦτον νικηφόρος ἔσπευδε νὰ ἀποδείξῃ εἰς τὴν γόησσαν ταύτην τὴν τόλμην, τὴν ἀνδρείαν καὶ ἀφοβίαν του, τὴν ἔλλειψιν τῶν ὁποίων πρὸ τινος ὑπαινίχθη ἢ μεταμφιεσμένη!

Ὁ κώδων ἀνυπομόνως ἐκρούσθη καὶ δευτέρον ἰσχυρώτερον, ὡσεὶ μετὰ τινος ὀργῆς.

Ὁ χρῶν ἡ Λιουδμήλα συνέσπασε τὰς λεπτὰς ὀφρὺς αὐτῆς καὶ μετ' ἀποφάσεως ἑσωτερικῆς ἀγανακτήσεως καὶ ὀργῆς δῆξασα τὰ χεῖλη ἔρριψε λοξῶς ἐνθαρρυντικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐντρόμου Βαντρικ.

— Πρὸς Θεοῦ... ἡ θέσις μου... ἡ θέσις μου ἐν τῇ κοινωνίᾳ... ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ... καταλαμβάνετε—ἡ θέσις μου... πόσον ριψοκινδυνεύω... με καταλαμβάνετε, ἀσυναρτήτως ἐτραύλισεν ὁ τάλας Βαντρικ.

— Ἐστὲ ἡσυχος, ἐδῶ κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ εἰσέλθῃ, μετ' εὐσταθείας, εἶπεν ἡ Λιουδμήλα. Εἰς τὴν οἰκίαν μου οὐδένα κίνδυνον διατρέχετε.

Ἀκολουθῶς κλείσασα αὐτὸν εἰς τὸ καλλυνητήριόν της, μετὰ τῆς δεούσης περιστολῆς, προσπαθοῦσα ἐνδομύχως νὰ λάβῃ τὴν πρέπουσαν ἡσυχίαν, ἐξῆλθεν εἰς τὸν προθάλαμον καὶ διέταξε τὴν ἐντρομον θαλαμηπόλον ν' ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Ἡ κορασίς ἤνοιξε, καὶ αἰφνης, μετ' ἑλαφρῆς κραυγῆς τρόμου ὀπισθοχώρησεν, ἐκ φόβου διὰ τὴν κυρίαν της ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἴστατο ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς Βελτίστσεφ.

ΙΔ'

Τί συνέβη ἐκ τῆς συνδιαλέξεως μεταμφιεσμένης.

— Καλησπέρα, Βελτίστσεφ!... Πόσον καιρὸν ἔχω νὰ σὲ ἰδῶ!... Κρῖμα εἶνε νὰ λησμονῆ κανεὶς τοὺς καλοὺς φίλους του! Διὰ προσπεποιημένης φωνῆς ἐτραύλισε μεταμφιεσμένη τις περιπλακείσα ἐκ τοῦ βραχιόνος τοῦ Πλάτωνος, τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ Λιουδμήλα, παρατηρήσασα τούτους, ἔσπευσε νὰ κρυφθῇ ἐν τῷ πλήθει, σύρουσα μεθ' ἑαυτῆς τὸν κύριον Βαντρικ. Ὁ Πλάτων Βασιλεβετιτς, κατ' ἀρχὰς δὲν ἀνεγνώρισε τὴν πρὸς αὐτὸν προσκολληθεῖσαν μεταμφιεσμένην. Ἀγνοῶν πῶς νὰ διέλθῃ τὸ ὑπόλοιπον τοῦ καιροῦ του, μόλις εἶχεν ἀφιχθῆ ἐδῶ ἀπὸ ἐσπερίδα τινά, παρακινήθεις ὑπὸ δύο φίλων του.

— Πιθανῶς θὰ σὲ ἔφερον ἐδῶ ἡ ζήλεια, μετ' ἀναισχυντίας ἐξηκολούθησεν ἡ μεταμφιεσμένη.

— Ἡ ζήλεια; ἀπαθῶς ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ βέβαια ἡ ζήλεια!... Αἶ, καὶ τί παράξενο!... φτωχὲ Πλάτων! Πῶς σὲ λυποῦμαι!

— Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ φλυαρεῖς; ραθύμως ἐμειδίασεν οὗτος, ποία ζήλεια; Ποιὸν ἀζηλεύσω;

— Ἄχ, Θεέ μου! καλὲ τί λές! κἀμνεὶ τὸν ἀνήξερο!... «ποιόν»! Ἐνοεῖται, τὴ συχαμένη τὴν Λιουδμήλα σου!

— Με αὐτὰς τὰς παραλογίας σου θὰ κάμῃς καλὰ νὰ μὲ ἀφίσης ἡσυχον! ἀρκετὰ σκαιῶς διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ καὶ προσεπάθησεν, ἀνευ φιλοφρονήσεων, ν' ἀποσύρῃ τὸν βραχιόνά του, ἀλλ' ἡ μεταμφιεσμένη συνεκρατεῖτο ἐξ αὐτοῦ ἰσχυρῶς.

— Διόλου δὲν εἶνε παραλογίαις! μετὰ πεποιθήσεως ἤρξατο διεκδικοῦσα αὐτὴ. Πρὸ ὀλίγου τὴν εἶδα ἐδῶ με ἕνα ὥρατον ξανθὸν καὶ ἄκουσα μάλιστα καὶ τὴν ὀμιλίαν των! Καὶ ἂν σοῦ εἶνε εὐχάριστον νὰ περπατῆς με... τότε ὀλίγον με μέλει ἂν τὸ πιστεύσης;... Αὐτὸ ὅμως σοῦ ἀξίζει διὰ τιμωρίαν, διότι γιὰ μία βρώμα ἐκεῖ, ποῦ σὲ τραβᾷ ἀπὸ τῆς μύτης, περιφρονεῖς ἐκεῖναις ποῦ σοῦ εἶνε ἀφοσιωμέναις.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετήρησε τὴν ἀγνωστον μετὰ προσοχῆς, ἀλλ' οὐχ ἦττον δυσσάρετως καὶ αἰφνης ὀπισθοχώρησε μεγάλως ἐκπλαγεῖς.

— Ὅλγα Ρωμάνοβνα!... σεῖς εἰσθε;... ἀνεφώνησεν οὗτος γελάσας, καὶ πῶς σὰς ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ μὲ ἰντριγάρετε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον;

— Δὲν σὰς ἰντριγάρω, Πλάτων Βασιλεβετιτς, ὄχι, διόλου δὲν σὰς ἰντριγάρω! ἔχετε ἄδικον, μετὰ θλιβερῶς θριαμβευτικοῦ ὕφους εἶπεν ἡ τρυφερὰ τῆς Λιουδμήλας μήτηρ. Κατὰ δυστυχίαν ὅλα εἶνε ἀληθινά... καὶ ἂν καὶ εἶνε κόρη μου, δὲν εἰμπορῶ ὅμως νὰ κρύψω ἀπὸ σὰς τέτοια ἀναίδια!

— Δόσετέ μου, πρὸς Θεοῦ, νὰ καταλάβω τί συμβαίνει! σκυθρωπῶς εἶπεν ὁ Πλάτων, ἀπολύτως τίποτε δὲν ἐννοῶ! Ἐκεῖνη μοῦ ἔγραψε σήμερον, ὅτι δὲν εἶνε τόσο καλὰ καὶ με παρακαλοῦσε νὰ μὴν ὑπάγω ἐκεῖ τὸ βράδυ.

— Ἄ-ἄ! ἔτσι εἶνε τὸ λοιπὸν! χαιρεκἀκως ὑπέλαβεν ἡ πρῶην ὀρχηστρίς, νὰ μὴ πᾶς τὸ βράδυ... ἄρρωστη... καὶ ἐκεῖνη τρέχει στοὺς μπαλμασκέδες καὶ ἰντριγάρει; Λοιπὸν, Πλάτων Βασιλεβετιτς, πιστεύετε τώρα πῶς σὰς στολίζει με... ἡ ὄχι;...

— Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσετε πρῶτον νὰ ἐννοήσω τί τρέχει; ἐπιμόνως καὶ μετὰ σοβαρότητος ἐπανέλαβεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν παρακλήσιν του.

— Τί νὰ σοῦ 'πῶ;... Αἰσχροῦτης, ἡ ἀχρειοτέρα αἰσχροῦτης, ἀχάριστος αἰσχροῦτης! ἐμένα, καθὼς 'ξεύρετε, μοῦ ἀρέσουν οἱ μπαλμασκέδες καὶ ἔρχομαι συχνά. Ἦλθα λοιπὸν καὶ ἐδῶ, καὶ ἐκεῖ ποῦ περπατοῦσα ἔρριξα ἕνα βλέμμα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ καλλωπισμοῦ. Κυττάζω, καὶ βλέπω ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέφτη τὴν καλὴν σου, χωρὶς προσωπίδα καὶ ἐδιόρθωνε τὴ κτενισιά της ἦτον αὐτὴ, ἡ κατηραμένη! Μοῦ ἤλθε νὰ χυθῶ νὰ τῆς βγάλω τὰ μάτια, γιὰ τὴν ἐχθρεύομαι, θυμᾶστε, ἀπὸ 'κεῖνην τὴν βραδυὰ ποῦ ἦρθε καὶ μᾶς ἤυρε. Ἀπὸ τότε, οὐτ' ἐκεῖνη, οὐτ' ἐγὼ ἐπάτησα τὸ πόδι μου στὸ σπῆτι της. Πάρα πολὺ, 'ξεύρετε, μ' ἐπειράξεν ἐκεῖνο τὸ κάμωμά της! Ἄς ἦνε! λοιπὸν ἔκαμα πῶς δὲν τὴν εἶδα, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνη δὲν μ' ἐγνώρισεν. Ἐγὼ ὑπέθεσα ὅτι εἶχεν ἔλθει ἐδῶ μαζὺ σὰς, ἔξαφνα ὅμως τυλίγεται εἰς τὸ

καπουσὸν της καὶ πλησιάζει ἕνα νέον, πολὺ ὡμορφον καὶ ξανθόν. «Ἐ! εἶπα, στάσου, κυρά μου!» καὶ ἐπλησίασα με ἀδιαφορία καὶ ἄρρηστα νὰ ἀκούω τὴν ὀμιλίαν των καὶ ἄκουσα κατὶ τι!... Ναι, Πλάτων Βασιλεβετιτς, ἄκουσα!

— Τί ἄκουσες λοιπὸν; Λέγε γλήγορα! ἀνυπομόνως διέκοψεν ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἐκτεταμένην διήγησιν τῆς τρυφερᾶς μαμᾶς.

— Ὅτι ὁ νέος τὴν προσκαλεῖ στὸ ξενοδοχεῖον, καὶ ἐκεῖνη, «ὄχι, τοῦ λέγει, καλλίτερα πάμε στὸ σπῆτι μου, ἐκεῖ, λέγει, εἰμποροῦν νὰ γείνουν ὅλα αὐτὰ με περισσότερην ἡσυχίαν καὶ ἀνάπαυσι.» Τί ἀχρεῖα!... αἶ;... «ἀνάπαυσι!»... Πῶς νὰ μὴν εἶνε ἀναπαυτικά, ἀφοῦ τὸ καλλυνητήριό της μόνον ἐκόστισε ἕνα διάβολο! Καὶ βέβαια εἶνε ἀναπαυτικά! Νὰ ἡ εὐγνωμοσύνη, Πλάτων Βασιλεβετιτς! Τέτοια αἰσχροῦτητα, νὰ σοῦ 'πῶ, μητ' ἐγὼ δὲν τὴν ἐπερίμενα ἀπὸ λόγου της!

— Αὐτὰ εἶνε ὅλα ψεύματα! Δὲν σὰς πιστεύω! μετὰ δυνάμει σφίγγων τὴν χεῖρά της εἶπεν ὁ Βελτίστσεφ.

— Δὲν ἔχω κανένα σκοπὸν νὰ σὰς 'πῶ ψεύματα. Κ' ἐγὼ μάλιστα, ὡς μητέρα, ἔμπορῶσα νὰ σὰς τὸ κρύψω, ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ... Ὅχι, δὲν ἔμπορῶ... Ἡ καρδιά μου δὲν τὸ σηκώνει... Καὶ ἂν ἀμφιβάλλετε, θὰ κάμετε καλὰ νὰ πάτε νὰ τὴν βρῆτε, ποῦ δὲν θὰ τῆς ἔρρηξεν διόλου καλὰ... Τώρα ἐκεῖνοι καὶ οἱ δύο... εἶνε εὐτυχησμένοι... διασκεδάζουν... παίζουν καὶ γελοῦν στὴ ράχι σας καὶ σὰς στεφανώνουν με... ἄφθονα καὶ σεῖς κάθεστε ἐδῶ καὶ δὲν σὰς μέλει! Ἄ τί ἔχει νὰ κάμῃ, καὶ χωρὶς ἐσὰς κάνουν τὴ δουλειά τους!

Ὁ Βελτίστσεφ ἀσθμαίνων, μετὰ σπασμωδικῶν κινήσεων τῶν παρειῶν ἔτριξε νευρικῶς τοὺς ὀδόντας.

— Ἀφήσατέ με... φύγετ' ἀπ' ἐκεῖ! ἐπρόφρεν οὗτος ἐπὶ τέλους τοσοῦτω φουβερῶς, ὥστε ἡ τρυφερὰ μαμὰ κατετρόμαξεν ἀμέσως καὶ ταπεινώσασα τὴν κεφαλὴν της ἔσπευσε ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Βελτίστσεφ ἠφρανεμένος ἐκ τῆς εἰδήσεως ταύτης, μόλις σύρων τοὺς πόδας, μετέβη εἰς παρακείμενόν τινα θάλαμον καὶ κατέπεσεν ἐπὶ ἀνακλινητήρος, εἰς τὴν μᾶλλον ἀπομεμονωμένην γωνίαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΑΘ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΛΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΠΙΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Σωσάννα δὲν ἔβλεπε πλέον. Δὲν τὸν εἶδεν, ἀλλ' ἐμάντευσε τὴν παρουσίαν του. Ἐπροσπάθησεν νὰ στραφῇ πρὸς αὐτὸν καὶ νὰ τῷ δώσῃ τὴν μικρὰν ἀλλ' οἴμοι! δὲν τὸ κατώρθωσεν. Οὐδὲ κἂν νὰ κινήθῃ ἠδυνήθη. Τὰ χεῖλη της μόνον ἐκινουῦντο ἀσθενῶς.

Ὁ κόμης ἔκλινεν ἐπὶ τῆς ψυχορραγούσης καὶ ἤκουσε τοὺς ἐπομένους λόγους, οὓς αὐτὴ ἐφέλλιζε διακεκομμένως, σχεδὸν ἀδιακρίτως.

— Εἶναι . . . θυγάτηρ σας . . . σας τὴν παραδίδω . . . ἀγαπάτε τὴν πολὺ . . . ἐγὼ . . . ἐγὼ . . .

Καὶ οἱ λόγοι ἀπώλλυντο ἐν ἀορίστῳ τινὶ ψιθύρῳ. Ἡ χρυσαλλίς κατέλιπε τὸ ἄνθος. Ἡ ψυχὴ ἀπέπτη. Ἡ Σωσάννα Καλλιουέ ἦτο νεκρά!

Κατ' ἀρχάς, ὁ κ. Δεβεζαὶ ἐπίστευσεν ὅτι ὁ θάνατος ἐκεῖνος ἦτο ἀπλῆ λιποθυμία. Ἀλλ' ἡ ἀμφιβολία δὲν διήρκεσεν ἐπὶ μακρόν. Ὁ ὕπνος τῆς δυστυχοῦς Σωσάννης ἦτο αἰώνιος. Ὁ κ. Δεβεζαὶ τεταραγμένος, ἔντρομος, ἀπέστειλε τὸν Νικόλαον πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ γέροντος ἐφημερίου, ὃν γινώσκωμεν ἤδη, καὶ ὅστις δὲν ἐβράδυνε νὰ πορευθῆ ἐκεῖ.

Εἰσελθὼν ἐν τῇ καλόβῃ ἐγονυπέτησε παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου καὶ προσηυχήθη ὑπὲρ τῆς νεκρᾶς.

Καὶ ὁ κόμης προσέτι προσηυχήθη. Εἶτα ἔλαβε τὴν εἰς τὸν πύργον ἄγουσαν, φέρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν μικρὰν.

Τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο, ἡ θυγάτηρ τῆς Σωσάννης ἐγαλουχήθη ὑπὸ τῶν αὐτῶν κόλπων, ὑφ' ὧν καὶ ἡ θυγάτηρ τῆς Μαργαρίτας.

Παραδόξον! . . . ἐν τῷ αὐτῷ θαλάμῳ . . . καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν στέγην, εὐρίσκοντο δύο βρέφη, ἀμφότερα τέκνα τοῦ ἐγκλήματος.

Τὸ μὲν, θυγάτηρ τῆς μοιχείας, οὐδὲν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ ἔφερε. Τὸ δέ, θυγάτηρ τῆς βίας, ἐμελλε ν' ἀποκληρωθῆ τοῦ ὀνόματος, ὅπερ τὸ ἄλλο θὰ ἔφερεν ἐπὶ βλάβῃ του. Ὁ κ. Δεβεζαὶ δὲν ἦτο πατὴρ ἐκείνης, ἦν ἐμελλε νὰ ἀποκαλῆ θυγατέρα του· καὶ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποκαλῆ θυγατέρα του ἐκείνην, ἥς ἐγίνωσκεν ὅτι ἦτο πατὴρ.

Καθ' ἅπασαν τὴν νύκτα ἐκείνην καὶ τὴν ἐπιούσαν, ἡ τοιαύτη ἰδέα ἐβασάνιζε τὸν κόμητα.

Μετέβη ἐπὶ τέλους ὅπως ἴδῃ τὰς δύο ἐκείνας μικρὰς. Ἡ τροφὸς εἶχε θέσῃ πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς κλίνης τῆς τὴν κοιτίδα τῆς δεσποινίδος Δεβεζαί, καὶ πρὸς τὰ ἀριστερὰ τὴν τῆς θυγατρὸς τῆς Σωσάννης. Πλὴν δὲ τούτου, ὅπως εἶναι βεβαία ὅτι δὲν θὰ ὑπέκυπτεν εἰς πλάνην τινά, εἶχε δέσῃ μέλαιναν ταινίαν περὶ τὴν δεξιὰν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Σωσάννης, τὴν ὁποίαν ἄλλη τροφὸς θὰ ἤρχετο νὰ λάβῃ τὴν ἐπιούσαν.

Ὁ κόμης εἶχε παρατηρήσῃ τὰς λεπτομερείας ταύτας καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθυτέρας σκέψεις. Κατὰ τὴν ἐσπέραν, ἡ ταραχὴ αὐτοῦ κατέστη πυρετώδης. Ἐψιθύριζε λόγους διακεκομμένους καὶ ἴστατο βλέπων περὶ αὐτόν, μὴ τις τὸν ἤκουσεν. Ἀφῆνε ἐφάνη ἀποφασίσας.

— Ἠγάγαινε εἰπέ εἰς τὴν τροφὸν — εἶπεν εἰς τινὰ τῶν θαλαμηπόλων του — νὰ ἔλθῃ ἐδῶ ἀμέσως.

Ἐνῶ δὲ ἡ ἀγχιθὴ χωρικὴ ἔδραμε πρὸς αὐτόν, ὁ κ. Δεβεζαί, καταλιπὼν τὸ δω-

μάτιον, ἀνῆλθε ταχέως διὰ μυστικῆς τενος κλίμακος εἰς τὸν κοιτῶνα, ἔνθα ἦσαν αἱ μικραὶ. Ἐν λεπτὸν ἤρκεσεν αὐτῷ ὅπως μεταβάλλῃ τὴν θέσιν τῶν κοιτῶνων καὶ δέσῃ εἰς τὴν χεῖρα τῆς θυγατρὸς τῆς Μαργαρίτας τὴν περὶ τὸν βραχίονα τῆς Σωσάννης μέλαιναν ταινίαν. Εἶτα, κλονούμενος ὡς μεθύων, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὅπου ἡ τροφὸς περιέμενεν αὐτόν.

— Ὁ κύριος μὲ ἐφώναζεν; . . . ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Ναί . . . ἐφέλλισεν ὁ κόμης τεταραγμένος· ἤθελα . . . νὰ σοῦ εἰπῶ . . . ἀλλὰ τῶρα δὲν ἐνθυμοῦμαι πλέον . . . ἀργότερα . . . ἀργότερα . . .

Καὶ ἀπέπεμψεν αὐτὴν διὰ τινος χειρονομίας. Ἡ τροφὸς ἐξῆλθεν ἐκπεπληγμένη.

— Τι ἐπραξά; . . . ἐσκέφθη ὁ κύριος Δεβεζαί μείνας μόνος· ἐπανόρθωσιν ἀρά γε ἐγκλήματος . . . ἢ ἐν ἔγκλημα ἐπὶ πλέον;

Ἡ τεταραγμένη συνειδησίς του δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην.

Τὴν ἐπιούσαν, ὁ γέρον ἐφημέριος τοῦ χωρίου ἐθάπτισε τὰς δύο ἐκείνας μικρὰς. Καὶ εἰς τὴν μὲν ἐδόθη ὄνομα *Μαργαλητῆ*· εἰς τὴν δέ, *Ἰωάννα*. Ἡ πρώτη, θυγάτηρ τοῦ κόμητος καὶ τῆς Σωσάννης Καλλιουέ, ἔμεινεν ἐν τῷ πύργῳ καὶ ἦτο ἡ *Μαργαλητῆ Δεβεζαί*. Ἡ δευτέρα, καρπὸς τῶν ἐνόχων ἐρώτων τοῦ Ἀρμάνδου Βιλλιδιου καὶ τῆς κομήσσης Μαργαρίτας, ἐγένετο *Ἰωάννα Καλλιουέ*, ἦν τροφὸς ἐκ τοῦ χωρίου ἔλαβε μεθ' ἑαυτῆς εἰς τινὰ καλύβην, κειμένην ἐπὶ τῆς ἀντίπεραν ὀχθῆς τοῦ Λεῖγρος.

Μεταβαλὼν τὴν θέσιν μιᾶς κοιτίδος καὶ λύσας μίαν μέλαιναν ταινίαν, ὁ κ. Δεβεζαί εἶχεν ὑποκαταστήσῃ τὴν θέλησίν του εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Θεοῦ! εἶχε τροποποίησῃ τὰς τυχὰς δύο ὄντων!

Ὡς ἐκεῖνος, ἐρωτῶμεν καὶ ἡμεῖς: ἔπραξε καλῶς ἢ κακῶς; Καί, ὡς ἐκεῖνος, δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν.

Οὕτως ὁ κ. Δεβεζαί εἶχεν ἀπαγγεῖλῃ τὴν τελευταίαν σκηνὴν τοῦ προλόγου δράματος καὶ συντελέσῃ τὴν ὑπερτάτην αὐτοῦ περιπέτειαν.

Ὁ πρόλογος οὗτος ὑπῆρξε φοβερώτατος· ἀλλὰ τὸ δράμα ἐμελλε νὰ ἦναι φοβερώτερον καὶ συγκινητικώτερον ἔτι.

ΚΒ'

Ἀναδρομῆ.

Εἴκοσιν ἔτη εἶχον παρέλθῃ ἀπὸ τῶν συμβάντων, ἅτινα διηγήθημεν. Εὐρισκόμεθα ἐν ἔτει 1840, αὐθις ἐν Τουραίνῃ, ἐν τῷ αὐτῷ πύργῳ τοῦ Βεζαί. Ἀλλὰ πρὶν ἢ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν καρδίαν αὐτὴν τοῦ δράματος, ἅς ἀναδράμωμεν μικρὸν εἰς τὸ παρελθόν, ὅπως συνδέσωμεν αὐτὸ μετὰ τοῦ παρόντος καὶ συναρμολογήσωμεν ἀσφκλῶς τὰ νήματα, — ἅτινα, ἂν μὴ διεραχθῶσιν, ἐχαλαρώθησαν τοῦλάχιστον — τῆς διηγήσεώς μας.

Ὁ κόμης Δεβεζαί, μετὰ τὸν θάνατον τῆς Σωσάννης καὶ τὴν ὑποκατάστασιν τῆς νόθου ταύτης θυγατρὸς εἰς τὴν τῆς κομήσσης Μαργαρίτας, — ὁ κόμης, ἐπαναλαμβάνομεν, ἠθέλησε νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ὁ Καλλιουέ, νὰ ἀνεύρῃ αὐτόν καὶ ἀκούσῃ ἀπὸ τοῦ στόματός του τὰ αἴτια, δι' ἃ κατέλιπε τὴν σύζυγόν του. Ὡς ἐκ τούτου ἔγραψε πρὸς τὸν ἐν Νάντην τραπεζίτην τοῦ Παῦλον Κερβέν, ὅστις ἀπήντησεν αὐτῷ, ὅτι τὸ πρόσωπον, περὶ οὗ ἠρώτα, παρουσιασθὲν εἰς τὸ ταμεῖόν του, ἔλαβε τὸ τῆς ὑπὸ τοῦ κόμητος ἐκδοθείσης ἐπιταγῆς ἀντίτιμον καὶ ἐπεβιάσθη ἀναμφιβόλως ἐπὶ τινος πλοίου ἐτοιμοῦ πρὸς ἀπόπλουν.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ὁ κόμης προέβη εἰς νέας μακρὰς καὶ λεπτομερεῖς ἐρεῦνας, ἐξ ὧν προέκυψεν ὅτι οὐδεὶς φέρων τὸ ὄνομα Καλλιουέ ἀνεχώρησεν ἐκ τῶν λιμένων Νάντης, Παῖμπέρ, καὶ Σαιν-Ναζάρ. Ἴσως ὁ δασοφύλαξ εἶχε μεταβῆ εἰς Λορίαν, εἰς Ροσέλλην, ἢ εἰς Βρέστην.

Τοῦτο ἦτο ἡϊσιστα πιθανόν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε, ἐν ἐλλείψει βεβαιότητος, παραδεκτόν . . . Ὁ κόμης, μὴ δυνάμενος νὰ ἐρευνήσῃ πάντας τοὺς λιμένας, ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν ἀναζήτησιν τῶν ἰχνῶν τοῦ συζύγου τῆς Σωσάννης· ἄλλως τε, οὐδεὶς ἀπὸ εἰκοσιν ἤδη ἐτῶν εἶχεν ἀκούσῃ νὰ γίνεταί λόγος περὶ Καλλιουέ.

Εἴκοσιν ἔτη!

Μία ἡμέρα ἢ εἰς αἰὼν; . . .

Διὰ τινὰς φύσεις, εἴκοσιν ἔτη παρέρχονται, χωρὶς νὰ καταλίπωσιν ἐπ' αὐτῶν ἴχνη μείζονα, ἢ ὅσον ἀφίνει ἡ θάλασσα, ὅταν τὸ ἤρεμον αὐτῆς κύμα διέρχεται ψαῦον τὴν ἀκτὴν.

Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οὓς εἶδε τις τεσσαρακοντούτεις καὶ ἀνευρίσκει ἐξηκοντούτεις, πάντοτε ὁμοίους, ἔχοντας τὰς κνήμας εὐσταθεῖς, τὰ νῶτα εὐλύγιστα, τοὺς πόδας ταχεῖς, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὀξυδερκεῖς καὶ τὸν στόμαχον ἰσχυρόν.

Αἱ σκέψεις καὶ οἱ σωματικοὶ μόχθοι ἐσχημάτισαν βεβαίως ἐπὶ τοῦ μετώπου των ρυτίδα μικρὸν τι βαθυτέραν, καὶ ἡ κόμη των ἀραιότερα γενομένη ἐλευκάνθη περὶ τοὺς κροτάφους. Ἀλλὰ τί σημαίνει μία ρυτίς περισσότερον καὶ μία θριξ ὀλιγώτερον, ὅταν τὸ λοιπὸν τοῦ σώματος μένη ἀναλλοίωτον;

Οἱ γέροντες οὗτοι, ὅμοιοι πρὸς τοὺς πάντοτε ἐδραίους πύργους φρουρίων τινῶν τοῦ μεσαιῶνος, εἶναι νέοι καὶ ἐξηκοντούτεις ἔτι.

Ἀλλὰ δὲν συνέβαινε τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸν κόμητα Δεβεζαί· τὰ παρελθόντα εἴκοσιν ἔτη εἶχον καταβάλῃ τὸν ἄλλως ἰσχυρόν καὶ νευρώδη ὀργανισμόν του. Ἐφαίνετο δὲ κατὰ δέκα ἔτη πρεσβύτερος. Τὸ κραινίον αὐτοῦ, ὅπως φαλακρόν, ἐφαίνετο ὡσεὶ ἐξ ὀστοῦ ἐλέφαντος λαβόντος κίτρινον χρῶμα. Οἱ ὤμοί του εἶχον καμπυλωθῆ. Ἐπασχεν ἐκ ποδάγρας καὶ ρευματισμῶν. Ἐθῆρσε λίαν σπανίως, καὶ ὀδοιπορία δύο ὥρων ἐξηνάγκαζεν αὐτόν νὰ μένῃ ἐπὶ ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας κλινήρης.

Τρία ἔτι πρόσωπα θὰ διαδραματίσωσι σπουδαιότατον μέρος, ἐν τῷ παρασκευαζομένῳ δράματι, περὶ ἐκάστου τῶν ὁποίων ὀλίγα μόνον τινὰ λέγομεν νῦν, ἐπιφυλασσόμενοι νὰ δώσωμεν βραδύτερον περὶ αὐτοῦ λεπτομερεστέρας πληροφορίας.

Τὰ τρία πρόσωπα ταῦτα εἶναι : ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαί, ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ καὶ ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού. Ἐκάστη τῶν δύο νεανίδων ἦτο εἰκοσαέτις· ὁ δὲ Λουκιανὸς εἰκοσι καὶ ἕξ ἔτων.

Ἡ Μαγδαληνὴ Δεβεζαί παρίστα τὸν ἐντελέστερον τύπον τῆς ὑπερόχου καλλονῆς. Ἀλλὰ πάντες οἱ γνωρίζαντες τὴν κόμησσαν Μαργαρίταν ἐθαύμαζον διὰ τὴν παραδόξον τῆς θυγατρὸς πρὸς τὴν μητέρα ἀνομοιότητα.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο ξανθὴ καὶ λευκόχρους, λεπτοφυῆς, ἡ μᾶλλον αἰθέριον πλάσμα, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἀναμιμνήσκουσιν εἰς τὸν θεατὴν τὰς ἀτμώδεις θεότητες τῆς σκανδιναυικῆς μυθολογίας. Ἀλλ' ἡ Μαγδαληνὴ ἦτο ὑψηλὴ καὶ μελαγχροινὴ, εὐμελὴς καὶ ὁμοιάζουσα πρὸς τὰς ὠραίας καὶ εὐγενεῖς παρθένους τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν.

Ἄλλοι μὲ τὰ κατάμαυρα τὴν ἔβλεπε μαλλιά της ἔλεγε πῶς ἔς τὸν πόλεμον μὲ περικεφαλαία ἔπῃγαινε κατάμαυρη . . . καὶ Ἀμαζόνα νέα τὴν εἶδειχεν ἡ ὄψις της καὶ τὸ ἀνάστημά της.

Ὡς εἶπε μέγας τις ποιητὴς περὶ μιᾶς τῶν ἡρώδων του.

Ἀναφέρομεν δὲ τὴν χαριτωμένην ταύτην εἰκόνα, ὡς ἀρμόζουσαν θαυμασίως εἰς τὴν Μαγδαληνὴν, — σπεύδοντες ὅμως νὰ προσθέσωμεν, ὅτι οὐδὲν ἕτερον εἶχε τῆς νεαρᾶς ἀμαζόνος ἢ τὴν ἀγρίαν καλλονὴν καὶ τὴν μακρὰν καὶ μέλαιναν κόμην.

Οὐδέποτε νεανίς ἀγνοτέρα, γλυκυτέρα, μετριοφρονεστέρα, ἀφελεστέρα καὶ δειλοτέρα ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης. Ἦτο ἡ χαρὰ τοῦ οἴκου, ἡ πρόνοια τῶν πτωχῶν, ἡ παρηγορία τῶν τεθλιμμένων. Ἐνθεν καὶ ἔνθεν τοῦ Λεϊγῆρος, καὶ ἐντὸς ἀποστάσεως τεσσάρων καὶ ἐπέκεινὰ λευγῶν, ἦτο γνωστὴ ὑπὸ τὸ ὄνομα : ἡ ἀγαθὴ δεσποινὶς τοῦ πύργου Βεζαί. Ἡ ἀπειρος αὐτῆς ἀγαθότης ἐξεταιεῖτο ἐπὶ παντὸς ἐμψύχου πλάσματος. Ἀλλ' ἐν τῷ βῆθει τῆς καρδίας της ἐνεφώλευον τρεῖς ἔρωτες : ὁ πρὸς τὸν Θεόν, ὁ πρὸς τὸν πατέρα της καὶ ὁ πρὸς τὸν μνηστῆρά της Λουκιανὸν Βιλλεδιού.

Οὗτος ἦτο ὁ υἱὸς τοῦ ὑποκόμητος Ἀρμάνδου Βιλλεδιού, ὃν ὁ κύριος Δεβεζαί ἐφόρευεν ἐν μονομαχίᾳ κατὰ τὴν νύκτα τῆς εἰκοστῆς Σεπτεμβρίου 1820, καὶ οὐ τὸ πῶμα εἶχε κατατεθῆ ἐν τοῖς νεκρικοῖς ὑπογείοις τοῦ πύργου.

Ὁ κόμης Δεβεζαί ἐνόμισεν ὅτι δίδων τὴν θυγατέρα του, τὴν ἀγνὴν καὶ προσφιλῆ αὐτῷ Μαγδαληνὴν, εἰς τὸν νέον, οὐ εἶχε φονεῦση τὸν πατέρα, ἀπέτιε τὴν πρὸς αὐτὸν ὀφειλὴν του.

Καὶ λοιπόν, εἴτε ὀρθῆ, εἴτε ἐσφαλμένη ἦτο ἡ σκέψις αὕτη, τὸ ἀληθὲς εἶναι ὅτι ὁ Λουκιανὸς Βιλλεδιού ἦτο κατὰ πάντα ἀξίος τῆς εὐτυχίας, ἣτις τὸν περιέμενε.

Ὡραῖος, πλούσιος, ἐξ εὐγενοῦς οἴκου, εἶχεν εὐγενὴ καρδίαν καὶ ἐξοχὸν διάνοιαν. λατρεύων δὲ καὶ τὴν μνηστῆν του, ὁ νέος ἐκεῖνος, συνήνου ἐν ἑαυτῷ πανθ' ὅσα ἡδύνατό τις νὰ ἐπιθυμῆση.

Εἶχεν ἀποφασισθῆ ἵνα οἱ γάμοι τελεσθῶσιν, ἀφοῦ ἡ Μαγδαληνὴ ἤθελε συμπληρῶσθαι τὸ εἰκοστὸν τῆς ἡλικίας της ἔτος.

Ἦτο περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ὀλίγα ἐχώριζον αὐτοὺς ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἁρισθείσης προθεσμίας.

Ὁ κύριος Δεβεζαί ἐξεδήλου πρὸς τὸν Λουκιανὸν ἐξαιρετικὴν ὄλως ἀγάπην, πιστεύομεν δὲ ὅτι καὶ πράγματι ἠσθάνετο αὐτήν.

Ἦδη ὑπολείπεται ἡμῖν νὰ εἰπώμεν ὀλίγα τινὰ καὶ περὶ τῆς Ἰωάννης Καλλιουέ· ἀλλ' ἡ σκιαγραφία ταύτης εἶναι πολλῶν τῶν προηγουμένων δυσκολωτέρα.

Ἡ Ἰωάννα Καλλιουέ ἦτο — καθ' ἅπασαν τὴν ἔκτασιν τῆς λέξεως — παραδόξον πλάσμα.

Ἐν αὐτῇ, πάντα ἦσαν ἰδιότροπα, ἀνόμοια, ἀνώμαλα· τὸ πρόσωπόν της, ὁ χαρακτήρ της, ἡ θέσις της, αἱ ἕξεις της.

Ἦτο νεανίς, ροδόχρους καὶ ξανθὴ, λεπτοφυσία δέ, ὥστε ἐφαίνετο ὅτι ἡ πνοὴ τοῦ ἀνέμου ἡδύνατο νὰ τὴν ἀναρπάσῃ ὡς φύλλον ρόδου. Οἱ μεγάλοι καὶ κυανοὶ ὀφθαλμοὶ της εἶχον θελκτικὴν ἔκφρασιν ἀπάτου ἡδύτητος. Οἱ ἀγγελοὶ βεβαίως μειδιῶσιν ὡς ἐμειδίω τὰ ρόδινα χεῖλη της.

Ἀλλὰ πάντα ἐν αὐτῇ ἦσαν ἀπατηλά.

Ὑπὸ τὸ λεπτοφυὲς ἐξωτερικὸν τῆς κόρης, ὑπὸ τὴν μεταξίνην ἐκείνην ἐπιδερμίδα, τὴν μέχρι διαφανείας λευκὴν, ἐκρύπτοντο μῦς χαλύδινοι.

Ἡ Ἰωάννα ἡδύνατο ἐπὶ ὅλην ἡμέραν νὰ διατρέχῃ τὴν πεδιάδα, ἰππεύουσα τὸν ἡμιάγριον βρετανικὸν ἵππον της, χωρὶς τὸ ἐσπέρας τὸ δροσερὸν αὐτῆς πρόσωπον νὰ φέρῃ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀλλοιώσεως ἢ καμάτου, χωρὶς ἢ ἐλαχίστην σκιά νὰ φαίνεται περὶ τὰ διὰ μακρῶν βλεφαρίδων κοσμούμενα βλέφαρά της.

Ὑπὸ τὴν φαινομένην γλυκύτητα τῆς δεσποινίδος Καλλιουέ ἐκρύπτετο ἰσχυρὰ θέλησις, ἀκρα ὑπερηφανία, καὶ τι ἀνευ ὀρίων εὐερέθιστον.

Ἡ Ἰωάννα ὀργιζομένη καθίστατο ἀτρωχος, τὰ δὲ σκιερά καὶ μαραγδίνους ἀνταυγείας ἔχοντα ὄμματά της ἐξηκόντιζον ἀγρίας ἀστραπάς, ὧν ὀλίγιστα ὄμματα ἡδύνατο νὰ ὑποστῶσι τὴν λάμψιν χωρὶς νὰ ταπεινωθῶσι. Τότε τὰ ρόδινα χεῖλη της, τὰ ἀγγελικὰ ἐκεῖνα χεῖλη, συνεσπῶντο βιαίως καὶ οἱ λεπτότατοι ὀδόντες της, οἱ οἱ ὅμοιοι πρὸς τοὺς διαχυεστάτους μαργαρίτας τῆς Ἀνατολῆς, ἐφαίνοντο ἑτοιμοὶ νὰ δῆξωσι, τόσον ἢ τοῦ στόματος ἔκφρασις καθίστατο ἀπέλιπτική.

Ἀλλ' ἡ νεανίς δὲν ἦτο φύσει κακὴ· ἀπεναντίας ἦτο κατὰ βάθος ἀγαθωτάτη, πλήρης γενναιότητος καὶ μεγαλοφροσύνης· εἶχε μόνον μέρος τι κακόν. Θὰ ἔβλεπε μετὰ φρίκης κακὴν τινα πράξιν, γενομένην ἐπὶ σκοπῷ συμφέροντος· ἀλλὰ δὲν θὰ ὠπισθοχώρει ἀπέναντι τῆς αὐτῆς

πράξεως, ἂν ὠθεῖτο πρὸς αὐτὴν ὑπὸ πάθους, οἶον ὁ ἔρωσ, ἡ ζήλοτυπία, ἡ ἐκδικησις.

Εἶπομεν τὴν λέξιν πάθος.

Τὰ πάθη τῆς Ἰωάννας ἦσαν, ἡ μάλλον ἔδει νὰ ἦναι, ὀρμητικὰ, ἀκαταμάχητα. Τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ταῦτα ἤθελον ἐκδηλωθῆ σπουδαίως, οὐδὲν πρόσκομμα ἡδύνατο πλέον ν' ἀναχαιτίσῃ αὐτά. Ἡ Ἰωάννα ἠγνόει ὅτι ἡδύνατο, μάλιστα ὅτι ὤφειλε νὰ δεσπῶσῃ. Τοῦτο δὲ προήρχετο ἐκ τῆς ἀνατροφῆς, ἣν εἶχε λάβῃ καὶ τῆς θέσεώς της, ἣτις ἐφαίνετο παράδοξος, ὡς πᾶν ὅ,τι ἀνεφέρετο εἰς αὐτήν.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ταυτοχρόνως ἐπιστάτις καὶ πυργοδέσποινα, ἀγρότις καὶ νεανίς τῶν αἰθουσῶν, πρὸ πάντων δὲ ὄλως ἀνεξάρτητος, διότι ἦτο πλουσία.

Ἐνταῦθα δέον νὰ σημειώσωμεν ὅτι, λέγοντες ὅτι ἡ Ἰωάννα ἦτο πλουσία, δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι εἶχε περιουσίαν χωρικῆς, συνισταμένην εἰς εἰσόδημα χιλιάδος τινὸς φράγκων, ἐξ ὀρνίθων καὶ κονίκλων. Ἡ Ἰωάννα Καλλιουέ εἶχε τοῦλάχιστον εἰκοσιπέντε χιλιάδων φράγκων εἰσόδημα. Ὁ κόμης Δεβεζαί, καταρτίσας αὐτῇ τοιαύτην περιουσίαν, οὔτε ἄσματος, οὔτε γενναῖος ἐφάνη, ἀλλὰ μόνον τίμιος ἄνθρωπος. Ἡ κόμησσα Μαργαρίτα εἶχε φέρῃ αὐτῷ σημαντικωτάτην προῖκα. Ἡδύνατο οὗτος νὰ καταστήσῃ κληρονόμον τῆς περιουσίας ταύτης τὴν θυγατέρα τῆς Σωσάννης Καλλιουέ; Ὅχι βεβαίως, ἂν μὴ ἤθελε νὰ πράξῃ τὸ μέγιστον τοῦ κόσμου ἀδικημα. Ὅθεν ἀνεζήτησε τρόπον ἵν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν Ἰωάνναν τὴν περιουσίαν τῆς μητρὸς της, ὑπερ ὅμως δὲν ἦτο τόσῳ εὐκόλον, ὅσῳ δύναται τις νὰ φαντασθῆ.

Δὲν καθιστᾷ τις πλουσίους τοὺς ἄλλους ἀκόπως, μάλιστα ὅταν δὲν θέλῃ διὰ τινος ἀσυνέτου βήματος νὰ διαφωτίσῃ τὰ ἐπίτηδες ἐπισωρευθέντα περὶ φοβερόν τι μυστήριον σκότη.

Ἡ Ἰωάννα Καλλιουέ ἀφέθη, ἄχρις οὗ ἔφθασεν εἰς ἡλικίαν ἕξ ἔτων, παρὰ τῆ τροφῆς της. Καίπερ ἕζη ἐν τῷ ἀνοικτῷ ἀέρι, καίπερ ἔτρεχεν ἀπὸ πρωίας ἄχρις ἐσπέρας, καίπερ ἐτρέφετο διὰ χυδροειδῶν, ἀλλ' ὕγεινῶν, φαγητῶν, ἠδύκανε βραδέως καὶ δὲν ἀνεπτύχθη ταχέως, ὡς θὰ ἠλπίζε τις. Ἐμενε λεπτοφυῆς καὶ θελκτικὴ, μικρόν τι ὠχρὰ ἴσως, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀσθενῆς, ἀλλὰ πράγματι ἰσχυρὰ κατὰ τὸν ὀργανισμόν.

Ἐξαέτις, ἐτέθη, τῆ φροντίδι τοῦ κυρίου Δεβεζαί, ἐν τινι τῶν καλλίστων παρθεναγωγείων τῶν Παρισίων, ἔνθα ἔμεινε ἐπὶ τέσσαρα ἔτη.

Τότε ἀκριβῶς, συμβολαιογράφος τις, οὗ ἢ ἐπὶ ἀκρᾷ ἀβρότητι φήμη ἦτο πασίγνωστος καὶ δικαιολογημένη, ἔλαβεν ὑπὸ τινος πεντακοσίας χιλιάδας φράγκων εἰς χρεώγραφα. Ἐκ τούτων, τριακόσiai χιλιάδες φράγκων ἔδει νὰ χρησιμοποιηθῶσι πρὸς ἀγοράν, ἐπ' ὀνόματι τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, τοῦ πωλουμένου τότε κτήματος Θίλ-Σατέλ, κειμένου ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Λεϊγῆρος καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν τετάρτων περίπου λεύγας ἀπὸ τοῦ πύργου

Βεζαί. Αί δὲ ἀπολειπόμεναι διακόσιαι χιλιάδες ἔδει νὰ τεθῶσιν εἰς τὴν διαθέσιν τῆς νεάνιδος, ὅτε αὕτη ἤθελε συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ὄγδον αὐτῆς ἔτος, καθ' ἣν ἐποχὴν θὰ ἐλάμβανε καὶ κατοχὴν τοῦ κτήματος Θιλ-Σατέλ.

Ἄχρι τῆς ὄρας ἐκείνης, οἱ τόκοι τοῦ ποσοῦ τούτου, ἐπίσης καὶ αἱ πρόσδοι τῶν γαιῶν, θὰ ἐδαπανῶντο, εἴτε ἐν ὄλῳ, εἴτε ἐν μέρει, ὅσον οἶόν τε κάλλιον ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τῆς Ἰωάννας Καλλιούε, κατὰ τὰς ἀποφάσεις κηδεμόνος, διοριζομένου ὑπ' αὐτοῦ τοῦ συμβολαιογράφου.

Πάντα ταῦτα ἐξεπληρώθησαν θρησκευτικώτατα. Ἄλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας ἔμαθον ἐν τῷ παρθεναγωγείῳ ὅτι ἡ μικρὰ Ἰωάννα ἦτο ἰδιοκτῆτις τόσον μεγάλης περιουσίας, ἣν θὰ ἐλάμβανεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς ὅταν ἤθελε συμπληρώσῃ τὸ δέκατον ὄγδον ἔτος, ἤρξαντο νὰ θωπεύωσιν αὐτὴν πάντες. Αἱ θελήσεις αὐτῆς ἦσαν διαταγαὶ ἐκτελούμεναι ἀμέσως· ἀντρέφετο δὲ ἐν τῇ ιδέᾳ ὅτι πάντα ἦσαν αὐτῇ ἐπιτετραμμένα καὶ ὅτι οὐδεὶς εἶχε τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῆτι εἰς αὐτήν.

Δὲν εἶναι βεβαίως ἀνάγκη νὰ καταδείξωμεν ἐν λεπτομερείᾳ τὰ ἀποτελέσματα τῆς τοιαύτης ἀνατροφῆς. Ταῦτα μαντεύονται εὐκόλως.

Ἡ Ἰωάννα ἠκολούθησε τὰς ὁρέξεις τῆς. Ἐσπούδασεν ὅ,τι καὶ ὅσον ἂν ἤθελεν. Ἄν δὲ δὲν ἔμεινεν ἀμαθής, τοῦτο συνέβη διότι ἤσθάνετο μεγίστην δίψαν μαθήσεως. Ἀνέγνω πλείστα ὅσα βιβλία καλὰ καὶ κακά· μυθιστορήματα ἰδίως, ἅτινα ἐξῆψαν ὑπερμέτρως τὴν ἄλλως λίαν ζωντὰν φαντασίαν τῆς — δὲν ἀπώλεσεν ὅμως καὶ τὴν ἀγνότητα τῆς ψυχῆς τῆς — ἀπεναντίας ἔμεινεν ἐξόχως ἀγνή. Ὄνειροπόλοι σφοδρούς ἔρωτας, ἀκράτητα πάθη, ζηλοτυπίας, ἐκδικήσεις. Ἄλλ' ἐν πάσαις ταύταις ταῖς τόσον ποθειναῖς φρενοτροπίαις, οὐδέποτε ἐξῆλθε τῆς σφαίρας τῶν ὄνειροπολήσεων. Οὐδὲ κἂν τὴν ἐλαχίστην εἶχεν ὑπόνοιαν περὶ τοῦ μέρους, ὅπερ ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐν αὐταῖς καὶ τὸ σῶμα.

Παραφροσύνῃ ὠραία . . . καὶ δυστυχῶς κοινοτέρα, ἣ ὅσον γενικῶς πιστεύεται ἐν ταῖς νεανικαῖς κεφαλαῖς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Χ. ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ ΑΝΔΡΕΣΣΕΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΑΝΕΥ ΕΙΚΟΝΩΝ

Ἐσπέρα εἰκοστὴ ἐβδόμη.

— Πλησίον τῆς δημοσίου ἐξοικητῆς ὁδοῦ, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, ὑπάρχει ἐν ξενοδοχεῖον καὶ ἀπέναντί του ὑπόστεγόν τι ἀμαξῶν. Μόλις πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ἤρχισαν νὰ τὸ ἐπιστεγάζωσιν, ἀκόμη δὲ δὲν εἶχε τελειώσει καὶ ὡς ἐκ τούτου αἱ ἀκτίνες μου εἰσέδουον ἐντὸς αὐτοῦ ἀνέτως.

Ἐπὶ μιᾷ τῶν δοκῶν τῆς κορυφῆς ἐ-

κούρνιαζεν ὁ ἀλέκτωρ, εἰς τὸ μέσον δὲ ἀκριβῶς εὐρίσκετο ταχυδρομικὴ τις ἀμαξά· οἱ ταξειδιῶται ἐκοιμῶντο ἐντὸς αὐτῆς βαθέως· ἤδη ὅμως ἐπλησίαζε νὰ χαραχθῇ καὶ ὁ ἀμαξηλάτης ἐτέντωνε τὰ μουνδιασμένα ἀπὸ τὸν ὕπνον μέλη του καὶ χασμώμενος ἐπότιζε τοὺς ἵππους, ἂν καὶ αὐτός, ἐγὼ θὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ τὸ γνωρίζω, ἐκοιμήθη καλλίτερον παντὸς ἄλλου τὴν νύκτα.

Πέρα κάτω, ἐπὶ τινος πενιχρᾶς ψιάθης, ἐκοιμάτο συνοδία τις πλανοδίων χοιριδῶν· ἦτο ὀλόκληρος οἰκογένεια, ὁ μὲν πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐκοιμῶντο βαθέως, τὰ μικρὰ τῶν ὅμως ἐξυπνα ἀνελογίζοντο τὰ ἀθύρματα τῶν, ἅτινα τὴν προτεραίαν ἠγόρασαν ἀπὸ τὴν πόλιν· πλησίον τῶν εὐρίσκετο ἡ ἄρπη καὶ παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἠγρύπνει ὁ σκύλος τῶν, ὁ πιστὸς Ἐκτωρ.

* *

Ἐσπέρα εἰκοστὴ ὀγδόη.

— Γνωρίζεις, μοὶ ἔλεγεν ἡ Σελήνη, πόσον ἀγαπῶ νὰ ἐνδιατρίβω εἰς τὰς μικρὰς πόλεις· ἐκεῖ βλέπω πράγματα, τὰ ὅποια σπανίως ἀπαντῶ εἰς τὰς μεγάλας. Χθὲς λοιπὸν αἱ ἀκτίνες μου ἔπιπτον ἐντὸς μικροῦ τινος οἰνοπωλείου· ἦτο σχεδὸν ἔρημον· ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀρκοδιάρης τις ἔτρωγε μόνος τὸν τὸ λιτόν του δεῖπνον, εἰς δὲ τὴν αὐλὴν ἦτο δεδεμένη ἡ ἄρκτος, κατὰκοπος ἡ δυστυχῆς ἀπὸ ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἐπάνω, ἐντὸς μικροῦ τινος δωματίου, ἔπαιζον τὰ τρία μικρὰ παιδιὰ τοῦ οἰνοπώλου, τὸ μεγαλύτερον ἦτο ἐξ ἑτῶν καὶ τὸ μικρότερον μόλις δύο· αἰφνης βῆμα βαρὺ ἔκαμε τὴν ξυλίνην κλίμακα νὰ τρίξῃ· ἀνοίγει ἡ θύρα . . . καὶ φαντάσου τὰ μικρὰ παιδάκια, ὅταν εἶδον νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς τοῦ δωματίου. . . ἡ ἄρκτος.

Περίφοβα ἐμαζεύθησαν ἕκαστον εἰς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου· ἡ ἄρκτος ὅμως δὲν τὰ ἐπείραξεν· ἐπλησίασεν ἕνα ἕκαστον, τὰ ἐμύρισε καὶ ἔπειτα ἐξηπλώθη ἀμέριμος εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὅλιγον κατ' ὀλίγον συνῆλθον τὰ παιδιὰ· τὸ δὲ μικρότερον τὴν ἐπλησίασε καὶ ἀποτεινόμενον εἰς τὰ ἄλλα :

— Καλέ, τοὺς λέγει, τί μεγάλο σκυλί! Καὶ περιχαρῆς ἤρχισε νὰ παίζῃ μαζὺ τῆς, ἔκρυπτε τὸ κεφαλάκι του εἰς τὰ μεγάλα τῆς μαλλιά καὶ ἐγέλα με ὅλην τὴν καρδίαν του.

Ἐπὶ τέλους τὸ μεγαλύτερον ἔφερε τὴν σάλπιγγά του, τὴν ὅποιαν τοῦ ἐδώρησαν κατὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ ἤρχισε νὰ φυσᾷ με ὅλην τὴν δύναμίν του.

Τότε ἡ ἄρκτος ἠγέρθη εἰς τοὺς ὀπίσθιους τῆς πόδας καὶ ἤρχισε νὰ χορεύῃ. Μετ' ὀλίγον ἔφερον καὶ τὰ τουφεκάκια τῶν· ἔδωσαν ἕνα καὶ εἰς τὴν ἄρκτον καὶ ἤρχισαν νὰ παίζουν πλέον ὅαν καλοὶ σύντροφοι.

Ἡ μήτηρ τῶν τὰ ἐγύρευεν εἰς τὴν αὐλὴν, ἀφ' οὗ ὅμως ἤκουσε τὸν θόρυβον ἀνῆλθε.

Φαντάσου τὴν, ὅταν τὰ εἶδε νὰ παίζουν

με τὴν ἄρκτον· ὀλίγου δεῖν ἔμενε νεκρὰ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, ὅτε τὸ μεγαλύτερον τῆ λέγει με ὅλην τὴν ἀφέλειαν :

— Καλέ, μαμά, δὲν εἶνε τίποτα . . . παίζουμε στρατιώτες.

Εὐτυχῶς δι' ἐκείνην ἔφθασε καὶ ὁ ἀρκοδιάρης καὶ παρέλαβε τὴν ἄρκτον.

X.

ΓΡΑΜΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟΝ

κυρίας κ. Εὐρυδίκη Βαρβάτη, Καρολίαν Ἀμμουγερό, Βασιλικὴν Δ. Φραγκοπούλου, Ἀδριανὴν Κ. Δαβαρούκα, Κλεοπάτραν Κωνσ. Δημητρίαια, καὶ κκ. Κ. Γιαννόπουλον, ταμίαν, Γεώρ. Μανιάτην, Ιατρόν, Φ. Κούρτσουαν, ταμίαν Ἰον. Τραπεζῆς, Κωνσ. Μελλῆν, Ἰωάν. Τσατσώνην, Ἰωάν. Ν. Παναγόπουλον, Δημ. Α. Γαλανόπουλον, Ἰωάν. Σπανόπουλον, Ἄνδρ. Γιαννακόπουλον, Ζαχαρίαν Πολιτόπουλον, Ἰωάν. Μήνηζαν, Σωκρ. Ἀντωνόπουλον, Σπυρ. Χαραλάμπην, Κ. Παπανικολάου, Π. Κοκκινάκη, Γ. Ξενάκη, Ἀντ. Χατζίκου, Κωνσ. Σωτηρόπουλον, Ἀπ. Σαράφην. Συνδρομαὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. — κ. Γεώργιον Ἰερεμίαν, Ιατρόν. Φύλλα ἀπεστάλησαν. — κκ. Λαουταρίδην καὶ Τάξην. Ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἀπεστάλησαν. — κ. Σπυρ. Παγώνην. Ἀπεστάλησαν τὰ φύλλα τῶν κ. Μ. Βαλασαμάκη. Ἀποδείξεις ἀπεστάλη ὑμῖν. — κ. Δημήτριον Κ. Τατσιλιάνην. Ζάκυνθο. Συνδρομὴ ὑμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Φύλλα ἐλλείποντα ἀπεστάλησαν. Ἐκφράζομεν καὶ δημοσίᾳ τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν ἐπὶ τῇ εὐγενεστάτῃ ὑμῶν ἐπιστολῇ.

Ἡ ἐν Σμύρνῃ γενικὴ ἀντιπροσωπεία τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἀνετέθη τοῖς κκ.

Λαουταρίδην καὶ Τάξην.

πρὸς οὓς, παρακαλοῦνται, ν' ἀποτείνωνται οἱ κκ. συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ μὴ λαμβάνοντες τακτικῶς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα». Τοῖς ἰδίους ἀνετέθη ἡ εἰσπραξίς τῶν συνδρομῶν καὶ ἡ ἐγγραφή νέων συνδρομητῶν.

Ἐξέδοθη τὸ Δ' τεύχος τῆς

ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

περίεχον τὴν συνέχειαν τοῦ Νικόλα Σιγαλοῦ, νέου Ἀθηναϊκῆς μυθιστορίας τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου. Τιμὴ ἑκάστου τεύχους (ἐξ 96 σελίδων μετ' ἐξωφύλλου) λεπτὰ 50.

Συνδρομὴ ἐτησίᾳ (24 δεκαπενθήμερα τεύχη) δρ. 10. προπληρωτέα, ἐξάμηνος δρ. 6 προπληρωτέα.

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν αἱ αὐταὶ τιμαὶ εἰς χρυσόν. Ἄντι 3 μόνον δραχμῶν, τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν, οἱ νέοι ἐγγραφόμενοι συνδρομηταὶ δικαιούνται νὰ λάβωσι τὰ προεκδοθέντα τεύχη τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ὡς καὶ τῖνα ἐξ αὐτῶν κατ' ἐκλογὴν ἄντι 25 λεπτῶν ἑκάστου τεύχους.

Τὰ τεύχη ταῦτα, ἀποτελοῦνται τὴν ἴην περίοδον τῆς Ἑλληνικῆς Βιβλιοθήκης, ἀπαρτίζουσι σειρὰν τερπνῶν, ὠφελίμων καὶ ἀξίαναγνωστων ἔργων, ὧν κατάλογος ὑπάρχει ἐν τῇ προεκδοθείσῃ ἀγγελίᾳ.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται παρὰ τῶν ἡμετέρων Βιβλιοπωλείω τῆς «Κορίνθης», ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10, ἐν ᾧ πωλοῦνται τὰ προηγούμενα τεύχη ὡς καὶ τὸ νέον ἐκδοθέν.

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΚΟΛΩΝΙΑ

ΚΑΡ. ΚΑΛΥΒΩΚΑ

(Φαρμακοποιοῦ ἐν Πάτραις)

Σπουδαία εὐκαιρία δι' ἅπαντα τὴν Δυτικὴν τῆς Λάδα πωλεῖται εἰς φιαλίδια καὶ κατ' ὄκταν.

Παρὰ τῷ ἴδιω κατασκευάζεται ὁ θαυμασιὸς τοιχοθρεπτικὸς Ὄϊνος μετὰ Κίνας καὶ Κακάον· καθὼς καὶ τοῦ Εὐκαλύπτου ὁ πεφημισμένος ἀντιπυρετικὸς καὶ Κολόμβου, ὁ μόνος φημι ὀμιος κατὰ τῆς διαρροίας. Ἀποδείξεις ἔστω αἱ εἰς χ' ἱράς τοῦ εὐρισκόμενοι συγχαρητήριοι ἐπιστολαὶ διακεκριμένων Ιατρῶν.